

veto

En God schiep zijn vierde voortgangsrapport

p. 3

Geschiedenis van de Leuvense kringen

deel 1: LBK

p. 5

De Tijd in Leuven:

Lucas Vandervorst loopt te ijsberen op

p. 11

Vraagtekens bij het financiële luik van 575 jaar Leuvense universiteit

Heverlee nauwelijks betrokken bij jubileumfeest

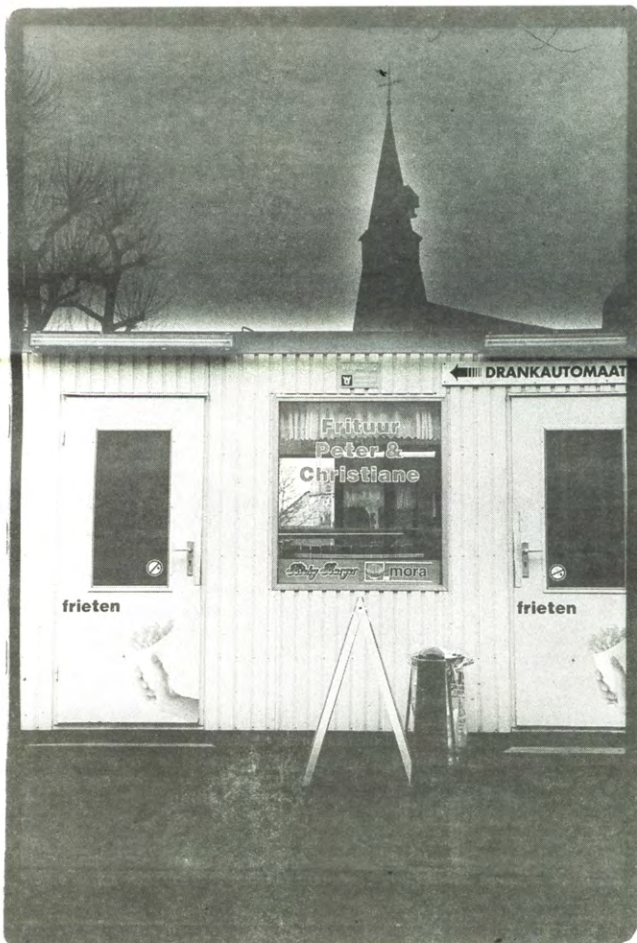
Op het patroonsfeest van twee februari wordt het startschot van de jubileumviering 575 jaar Leuvense universiteit gegeven. Met de pauselijke bul van 1425 werd de universiteit gesticht. Een jaar later gingen de colleges van start. Beide gebeurtenissen worden gedurende anderhalf jaar gevierd. In Leuven zelf wordt een brede waaier aan activiteiten aangeboden, maar in Heverlee is er bitter weinig te doen. Ook wat de financiering van dit prestigeproject betreft, zijn er nog wel wat vraagtekens.

De viering is opgebouwd rond drie thema's die ook in de opdrachtverklaring zijn terug te vinden: onderwijs en onderzoek, culturele aspecten en maatschappelijke dienstverlening. De vijf doelstellingen waarnaar gewerkt wordt, zijn de relatie tussen de eeuwenoude traditie en de toekomst van de KU Leuven, profilering op internationaal niveau, een dynamiek tussen universiteit en studenten op gang brengen, de samenwerking met Louvain La Neuve (UCL) te verbeteren en de goede relaties met de stad tot uiting te brengen.

Door het organiseren van een honderd kongressen zal de KU Leuven ongetwijfeld in binnen- en buitenland van nabij gevolgd worden. Ook de verschillende culturele projecten en de beiaardkantus zullen op de nodige mediabelangstelling mogen rekenen. De tentoonstellingen, waarvan sommige in samenwerking met de UCL, wijzen op het rijke verleden van de Alma Mater. Dat de studenten, zowel de geledingen van Loko als de afzonderlijke kringen, inspraak krijgen, is een positief punt. Ze zijn vooral betrokken bij de feestweek aan het begin van academiejaar 2000-2001.

Massakantus

Het lijkt erop dat de Naamsstraat een programma heeft samengesteld om goede relaties op te bouwen met alles en iedereen, behalve met de Celestijnenlaan. Er wordt dikwijls gesproken van de kloof tussen Leuven en Heverlee. De feestelijkheden zouden een ideale manier zijn om de afstand te overbruggen en de banden met kampus Heverlee aan te halen, maar deze gelegenheid wordt niet aangegrepen. Voor een project dat bijna aan het megalomane grenst, is dit toch wel schrijnend. Isabelle

Veto's grote frietkotenonderzoek, pagina zeven

(foto Pieter Van der Aa)

Penne, de verantwoordelijke voor 575 jaar Universiteit Leuven, zegt dat er nooit een reden is geweest om Heverlee stiefmoederlijk te behandelen en dat er gewoon niet veel projecten uit die hoek binnenkwamen. Tom Marivoet, vice-preses van VTK, vindt het spijtig dat alles in Leuven gekoncentreerd is, terwijl toch een derde van de studenten zich in Heverlee bevindt. Daarom

zijn er ook plannen voor een massakantus in Heverlee.

Wat de financiering en de verdeling van de gelden betreft, zijn er nog vraagtekens. De KU Leuven is niet van plan om de kosten van het feest zelf te betalen en doet daarom beroep op externe sponsors. Bij voorkeur worden dan bedrijven aangezoekt die nog geen financiële steun ver-

lenen, zoals farmaceutische bedrijven die samenwerken in het kader van een leerstoel. Nu zijn er al zes partners gevonden waaronder twee uitgeverijbedrijven, die voornamelijk gratis publicaties verspreiden en advertentieruimte ter beschikking stellen. Daarnaast zal een groot biermerk ettelijke hektoliters bier leveren voor ondermeer de beiaardkantus op het Ladeuzeplein. Dan blijven er nog drie grote bedrijven over die financieel zullen bijspringen. De vraag dringt zich echter op of zij zullen volstaan om de benodigde miljoenen op tafel te leggen. Isabelle Penne beweerde het hele plaatje nog niet goed te kunnen overzien en algemeen beheerder Goedseels was niet bereikbaar voor commentaar. Een betrouwbare bron wist echter te vertellen dat het om vijftig miljoen zou gaan. Een sifje dat bevestigd werd door de rektor zelf. Oosterlinck: "Het gaat wel om de totale kost waar ook onze eigen diensten inzitten. We vonden het goed om dat eens te laten berekenen door een bureau (Allcomm, nvdr) dat ook de vieringen rond 550 jaar stadhuis deed. Uiteindelijk is het alleen de extra kost die we met sponsoring moeten dekken. Die bedraagt slechts de helft van die vijftig miljoen." Er zouden zich evenwel problemen kunnen voordoen wanneer de sponsoring niet rondgeraakt en de KU Leuven een deel zelf moet ophoesten. Volgens Oosterlinck is er geen vuilte aan de lucht: "Een groot deel is al binnen en de rest is virtueel binnen. Daar blijft nog wel wat druk nodig omdat we over een hele tijd plannen en er zich onverwachte kosten kunnen voordoen."

Laat de financiering dan nog in orde komen, de verdeling van de centen lijkt wel met de natte vinger gebeurd. Sportraad kreeg voor zijn sporthappening 200.000 frank toegezegd, Kultuurraad 350.000 voor Ithaka. Kringraad blijft dan weer in het ongewisse over de betoelaging van de beloofde beiaardkantus.

David Adriaen
Loes Geuens
Peter Mangelschots

Een activiteitenkalender vindt u op pagina 10.

Nieuwe inbraken

Bij het ter perse gaan van deze Veto werd bekend dat er dit weekend opnieuw bij twee kringen is ingebroken. Op de gang van VTK werden drie deuren geforseerd. Uit de kringkas werd 43.500 frank gestolen. In het Politiekakafee roofde men de sigarettenuitvoerbuis na de achterdeur opengebroken te hebben. Geld was er echter niet aanwezig: sinds recente inbraken bij andere kringen wordt steeds uit voorzorg al het geld naar de bank gebracht.

(mad/ig)

Lees ook artikel pagina vier.

GROEP T

INGENIEURS MET VISIE

TECHNOLOGISCHE HOGESCHOOL LEUVEN

Campus Vesalius • Vesaliusstraat 13 • 3000 Leuven • Telefoon 016/30 10 30 • Fax 016/30 10 40 • E-mail groep@groep.be

lezersbrieven

WHO (1)

In een vrije tribune van Erik Roeckens (Veto 17) werden reeds een aantal minder fraaie kanten van de eenzijdige (bedrijven-) agenda van de WHO (Wereldhandelsorganisatie) blootgelegd. Desondanks blijft de heer Roeckens, uit onwetendheid of om welke reden dan ook, de WHO-initiatieven ophemelen. In deze korte reaktie wensen wij onze kritiek op de verborgen agenda, het ondemocratisch karakter en de sociale gevaren niet overloos te herhalen, maar zullen we kort de ecologische politiek van de WHO — die er helaas niet zo rooskleurig uitziet als de heer Roeckens het laat uitschijnen — toelichten.

Volgens de WHO-regels dienen handelsvoorschriften immers gebaseerd te zijn op "betrouwbare wetenschappelijke kennis". Op basis van deze schijnbaar onschuldige regel is de WHO erin geslaagd om de drie voornaamste steunpilaren van de moderne milieureglementering effectief onderuit te halen: (1) preventie door het bannen van bepaalde producten, (2) het voorzorgsprincipe (voorkomen is

beter dan genezen) en (3) het recht op informatie door middel van etikettering. De WHO heeft de jarenlange inspanningen van milieu-activisten en denkers van tafel geveegd en er voor gezorgd dat we terugkeren naar een tijdperk van *end of pipe*-regulering gebaseerd op risikobeoordeling. Eerder geëksperimenteerde met dit gebrekkige type van regelgeving gedurende dertig jaar heeft er toe geleid dat in alle uithoeken van onze planeet lage concentraties aan tal van industriële toxische stoffen zoals DDT, PCB's, lood en kwik ongemerkt onze voedselketen konden binnendringen. Gedurende deze periode steeg het aantal gevallen van kinderkanker en kwamen allerlei verstoringen van het menselijke immuunstelsel aan de oppervlakte. Dit alles heeft er uiteindelijk toe geleid dat de drie eerder vermelde principes inzake milieubescherming het daglicht zagen. Deze sociaal-ecologische voorzorgsprincipes druisen overduidelijk in tegen de visie en de (ekonomische) belangen van multinationale ondernemingen. Daarom heeft de WHO deze principes teruggeschroefd en alzo de klok dertig jaar teruggedraaid. Dit alles werd bekostigd via de introductie van een drietal basisregels:

WHO-regels stellen dat de productie-metode geen aanleiding mag geven tot diskriminatie van een bepaald product, wat het voor regeringen onmogelijk maakt om een efficiënte milieureglementering op te stellen.

De beperkingen op goederen moeten zo min mogelijk handelsbeperkingen inhouden en moeten 'noodzakelijk' zijn. Om aan te tonen dat een regel 'noodzakelijk' is, moet een regering een wereldwijde wetenschappelijke consensus over het mogelijke gevaar kunnen voorleggen aan een WHO-tribunaal. Dit is overduidelijk een onoverkoombare bewijslast voor iedere regering die zijn bevolking en milieu wil beschermen tegen mogelijke schade. Het meest schrijnende voorbeeld is de uitspraak van de WHO in verband met de vleesoorlog tussen de VS en de EU. Het EU-verbod op het hormoonvlees — dat in bepaalde gevallen kankerverwekkend is — werd door de WHO-jury nietig verklaard daar de wetenschappelijke bewijslast niet op een overtuigende manier kon aantonen dat een *zero risk*-standaard gewettigd was.

Etiketgeving is om tal van redenen uit den boze. Dit neemt niet weg dat de EU recent de verplichte labeling goedgekeurde van voedsel dat genetisch gemodificeerde organismen bevat. Prompt werd door de VS verzet aangetekend tegen deze 'illegale' beperking van de handel. Verder is de VS

ook sterk gekant tegen labels waarop het land van herkomst vermeld zou staan. Dit zou de konsumenten immers toelaten om bepaalde landen (zoals bijvoorbeeld Birma, waar slavenarbeid schering en inslag is) te diskrimineren.

Tal van andere voorbeelden — die wegens een gebrek aan ruimte in onze pen zijn blijven steek — illustreren op een treffende wijze de ware impact van de neoliberale WHO-reglementering.

Een totale ontmanteling van de WHO is bijgevolg een noodzakelijke (maar nog niet voldoende) voorwaarde om in de toe-

column

Triumviraat

De huidige federale regering — en in haar zog de voltallige nationale assemblee — kan blijkbaar maar niet genoeg krijgen van de magische woorden 'Nieuwe Politieke Cultuur'. Nadat in oktober '99 reeds een 'kommissie voor nieuwe politieke cultuur' het levenslicht had gezien, werd eksakt twee weken geleden nog maar eens een 'kommissie voor politieke vernieuwing' geïnstalleerd. De nationale volksvertegenwoordigers beseffen blijkbaar niet dat die woordenbrij over nieuwe politiek de meeste mensen de wenkbrauwen doet fronsen en sommigen zelfs stilaan de strot begint uit te komen. Als men in Brussel niet oppast en maar lichtzinnig blijft doordrammen over politieke vernieuwing, gaat een groot gedeelte van de bevolking op den duur nog met heimwee verlangen naar "de goede oude tijd" waarin de De Croo's en de Tindemans onophoudelijk aan politieke dienstverlening deden. Dan breekt de nostalgie misschien los naar tijden waarin men hete en wilde moddergevechten kon gadeslaan met in de hoofdrollen uitgehogerde krokodillen zoals Tobback en Eyskens.

Het is merkwaardig dat slechts weinige politici inzien welk een schade er berokkend wordt door de overdaad van 'nieuw-politiek' taalgebruik. Velen nemen de woorden 'nieuw' en 'vernieuwing' werkelijk om de haverklap in de mond en verblinden daarmee geregeld de publieke opinie. Vaak zien de wandelende orakels van de nieuwe politiek hun kans schoon om aeroude ideeën eindelijk te realiseren. Onder het gras van de ogen-schijnlijke vernieuwing lijken dan ook enkele serieuze adders verscholen te liggen.

Een eerste opmerkelijk feit rondom de nieuwe politieke cultuur is dat de vernieuwing blijkbaar maar op één manier tot stand kan worden gebracht, namelijk in de vorm van commissies. Alles wat tijdens het ancien régime is misgelopen dient te worden rechtgezet in de commissie-paleizen van de nieuwe politiek. De heftigste en meest bloedorstige alligator aller krokodillen, oud-premier Dehaene, laat zich de belangstelling in de godshuizen van de nieuwe cultuur — zoals onlangs in de dioksinekommissie — in ieder geval welgevallen en slaagt er bovendien ook nog in om de show te stelen. De leden van de dioksinekommissie stonden erbij en konden niet anders dan er jaloers naar te kijken.

Onlangs de oude politieke spelletjes die in commissievergaderingen de kop opsteken, konden enkele kersvers verkozen parlementariërs in het begin van het parlementaire jaar hun ongeduld niet in bedwang houden om zelf ook een commissie op te richten. Zo ontstond in oktober 1999 "over de partijgrenzen heen" de 'kommissie voor nieuwe politieke cultuur'. Zij had als voornemen om het parlement ertoe te dwingen om "het

komst zowel het milieu als het welzijn van de meerderheid van de bevolking van deze aardbol te beschermen. Of: te midden van de huidige mondiale milieuchaos en het sociale darwinisme dat welig tiert — eksessief versterkt door het paradigma van de Markt — is een totale ontmanteling van de WHO een noodzakelijke voorwaarde om het tij te kunnen (beginnen) keren.

Echte pollutiëpreventie door middel van het bannen van tal van gevaarlijke toxische stoffen (DDT, PCB's, loodhoudende brandstoffen en andere) is het

vervolg op p. 14

duidelijke signaal van de kiezer voor verandering" rekening te houden. Ik weet niet hoe goed u het nieuws volgt, maar ik heb over de activiteiten van deze commissie in de nieuwsberichten van de laatste maanden nog niets gehoord.

Nochtans zetelt in die commissie van de jonge wolven heel wat beloftevol en aanstormend talent, overkokend van prachtige initiatieven rondom vernieuwing. Zo is er om te beginnen de fils à papa Peter Van Velthoven van de SP, die via papa'tje Louis een zijde in de Kamer heeft veroverd en nu uiteraard het hele politieke bestel wil veranderen. Maar de kleine Van Velthoven kan amper tippen aan het geniale politieke talent dat binnen de VLD is opgestaan. Een nieuwe mollige teddybeer vormt er de grootste en schitterendste rijzende ster aan het politieke firmament. Zijn naam: Bartje Somers. Wat een uitstraling heeft die man, wat een passie voor politieke vernieuwing gaat er van hem uit. Ooit VU (daar hadden ze echter al een teddybeer), maar nu VLD, baant Bartje zijn weg in het helse politieke bestaan. Bovendien heeft hij de ideale springplank naar een politieke carrière niet gemist: in 1988-'89 was hij voorzitter van de Sociale Raad van Loko. Tja, het blauwe bloed kruipert waar het niet gaan kan... Nu is hij hoe dan ook Vlaanderen's hoop in bange dagen. Als jarenlange rechterhand van Verhofstadt binnen de VLD is hij helemaal klaargestoomd om alle ideologische strijdpunten van de liberalen te realiseren.

Maar omdat Verhofstadt — geheel ten onrechte — toch nog niet helemaal zeker is van de capaciteiten van zijn poulaïn, heeft hij dan maar zelf een commissie opgericht. Twee weken geleden startte immers de 'kommissie voor politieke vernieuwing', het meest gevaarlijke orgaan dat in jaren is opgericht. Onder het mom van vernieuwing gaat Verhofstadt immers proberen om zijn aeroude liberale standpunten er eindelijk door te drukken. Koste wat het kost gaat hij nu bijvoorbeeld proberen om de burgemeesters rechtstreeks te laten verkiezen, en dit terwijl Filip Dewinter bij de vorige gemeenteraadsverkiezingen in Antwerpen de meeste stemmen behaalde... Daarnaast gaat Verhofstadt er natuurlijk naar streven om op regelmatige basis referenda uit te vaardigen, terwijl het hoe langer hoe duidelijker wordt dat het veranderen van de vraag al totaal andere antwoorden kan opleveren. Bovendien wil Verhofstadt ook de stempllicht afschaffen. Vooral dankzij die laatste maatregel kan hij zijn oude liberale droom realiseren en politiek beperken tot een elitair klubje van zogenaamd goedgeïnfomeerden. Betekent de nieuwe politieke cultuur dan het herinstalleren van het triumviraat 'staat, godsdienst en kapitaal'?

Diëderik

kolofon

Veto
's Meiersstraat 5, 3000 Leuven
Tel 016/22 44 38, Fax 016/22 01 03
Jaargang 26, Nummer 18
31 januari 2000

Ver. uitg.: Peter Mangelschots
Hoofdredaktie: Bart De Schrijver
Redaktiesekretaris: Peter Mangelschots
Redaktie: Stijn Bovy, Marie-Anne Dedeurwaerdere, Filip De Keukeleere, Margo 'taco' Foubert, Loes Geuens, Joost 'looksaus' Helsen, Diederik 'dipsaus' Vandendriessche, Pieter Van der Aa
Doka: Katelijne 'berenpot' Beerten, Pieter 'servela' Van der Aa, Steven 'vleeskroket' Van den Eede, Jochen 'frikandel' Verghote

Medewerkers: David 'andalouse' Adriaen, Nikolas 'mammoet' Cloet, Jan 'bitterbal' Cools, Ward 'mitraillette' Daenen, Anne 'kippenvlerk' Dekerk, Steven 'golfer' Groenez, Jörn 'pepersaus' Peeters, Heidi Van Hout, Matthieu 'kleintje zonder' Van Steenkiste
Layout en vormgeving: Katelijne Beerten, Stijn 'sitosstick' Bovy, Nikolas Cloet, Marie-Anne 'mexicano' Dedeurwaerdere, Filip De Keukeleere, Bart 'bamibal' De Schrijver, Loes 'kaaskroket' Geuens, Gudrun 'garnaalkroket' Labiau, Willy 'loempia' Leung, Peter Mangelschots, Sixten 'boelet' Toller, Pieter Van der Aa, Steven Van Dessel, Heidi Van Hout, Nathalie 'vliandl' Van Leuven

Cartoons: Seb 'sateet'
DTP: Filip De Keukeleere, Willy Leung, Sixten Toller, Steven 'Bicky Burger' Van Dessel

Spelling: Filip 'steofvlees' De Keukeleere
Eindredaktie: Peter 'mosseltjes in 't zuur' Mangelschots, Heidi 'haring' Van Hout

Inpakster: Heidi Van Hout
Internet-Veto:
http://www.veto.student.kuleuven.ac.be
e-mail: veto@veto.student.kuleuven.ac.be
Zetwerk en publiciteit:
Alfaset Leuven (016/22.04.66)

Drukkerij: Kempenland (Herentals)
Oplage: 9000 eksemplaren
ISSN-nummer: 0773-5162
Abonnementen
Studenten: 250fr/6,20 €; niet-studenten: 350fr/8,68 €; buitenland: 700fr/17,35 €; steun vanaf 1000fr/24,79 €; over te schrijven op rek. nr. 001-0959719-77
Redaktievergadering
iedere vrijdagmiddag om 16.00 u

vroegere opgave

P	E	E	T	O	O	M	M	E		
L	E	I	E			T	I	B	E	R
A	L	S	E	M		M	A	D	E	
A	T		L	O	K	E	R	E	N	
G		A	T	O	L	A	N			
		L	S		R	O	O	K	B	
M	A	T	A	D	O	R		M	A	
O	K	E	R		F	A	K	I	R	
S	E	R	A	F		A	A	R	S	
T	I		K	N	A	L	P	O	T	

JO MEUWISSEN

Alle verhuur
Video-, klank- en lichtmateriaal
Videoschermen tot 4 m
DISCOBAR
met of zonder D.J.
KARAOKE (5000 BEF)

016/201.301

(advertentie)

God de Vader neemt afscheid

De messen worden opnieuw geslepen in onderwijsland. Nadat de universiteiten vijf jaar lang de rationaliseringsvoorstellen van ererektor Dillemans met argusogen volgden, krijgen ze opnieuw de kans om zelf met voorstellen naar minister van Onderwijs Marleen Vanderpoorten (VLD) te stappen. Dillemans legt nu zijn laatste rapport op tafel, waar in hij bijwijlen scherp uithaalt naar de Vlaamse universiteiten.

Eind 1995 kreeg Roger Dillemans, ererektor van de KU Leuven, van toenmalig minister van Onderwijs Luc Van den Bossche (SP) een bijzondere opdracht voor de duur van vijf jaar, om een aantal pistes te onderzoeken voor het optimaliseren van het universitaire aanbod in Vlaanderen. Er werd naar gestreefd om voor elk wetenschaps- en studiedomein "ten minste één valabele, internationale competitieve opleiding aan de Vlaamse jeugd te kunnen aanbieden". Dillemans leverde ondertussen vier voortgangsrapporten in, die telkens de basis vormden voor verdere discussie tussen academisch en politieke overheden.

Centraal in het betoeg van Dillemans staat de vaststelling dat de Vlaamse universiteiten, gelet op de geringe budgettaire marge van overheidswege en de schaal-grootte van Vlaanderen, niet langer kunnen streven naar een volledig onderwijsaanbod, maar wel naar een volwaardig aanbod. Dit betekent dat de verschillende universiteiten zullen moeten samenwerken om een Vlaamse universitaire ruimte te creëren waarin voor elk vakgebied enkel de beste opleidingen worden aangeboden.

Bedankt

Welke opleidingen nu het beste zijn, mag enkel bepaald worden door de kwaliteit ervan, aldus Dillemans. Andere argumenten, bijvoorbeeld van regionale of historische aard, zijn van geen tel. Als kwaliteitsmeter schuift Dillemans de visitierapporten naar voor. Deze worden opgesteld door een comité van externe specialisten uit Vlaanderen en Nederland en bevatten een analyse van de onderwijskwaliteit van een bepaalde opleiding aan de verschillende uniëts.

Omdat wetenschappelijke bovenbouw een essentieel element is om de kwaliteit van een opleiding te garanderen, acht Dillemans het bestaan van geïsoleerde kandidatuursinstellingen niet optimaal. In het ideale Vlaamse onderwijslandschap zou men daarom tot vier volwaardige universitaire complexen moeten komen: de Universiteit Gent (RUG), de Universiteit Antwerpen (UA), de Vrije Universiteit Brussel (VUB) en de konfederatie van de KU Leuven, Kulak en KU Brussel (KUB). Een buitenbeentje is het Limburgs Universitair Centrum (LUC) in Diepenbeek, waarvoor Dillemans heel ziet in een verdere toenadering met de naburige Rijksuniversiteit Maastricht.

De mooie plannen van Dillemans werden in augustus vorig jaar ruw doorkruist door de beleidsnota van minister van Onderwijs Vanderpoorten voor de komende vijf jaar. Hierin was te lezen dat de universiteiten zelf concrete voorstellen mochten doen over de optimalisering van hun aanbod en dat de regering hieruit dan de gepaste konklusies zou trekken. Dillemans werd bedankt voor zijn diensten, maar kreeg nog wel de kans om een beknopt vierde rapport te schrijven dat een synthesesnoet bevat van zijn vorige rapporten en een lijst

met mogelijke beleidsopties.

In het vierde voortgangsrapport herhaalt Dillemans grotendeels zijn eerder uitgetekende beleidsvoorstellen. Toch heeft de ererektor over een aantal heikele punten zijn visie drastisch gewijzigd. Toeval of niet, een aantal wijzigingen stemmen overeen met de suggesties die de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie (Loko) en de Vereniging voor Vlaamse Studenten (VVS) in de loop der jaren aan Dillemans hebben gedaan.

Frustratie

Twee jaar geleden was er vlak voor de opening van het akademiejaar grote opschudding toen uitlekte dat Dillemans een algemeen ingangsexamen voorstelde op het einde van de middelbare school. Het zou gaan om een examen dat de toegang tot universitair onderwijs zou ontzagen of ontzeggen aan een beperkte groep jongeren, "die toch nooit (tenzij na trisjaren, die als regel zouden moeten verboden worden) welke universitaire studie dan ook zouden kunnen voltooien".

In zijn laatste rapport stapt Dillemans resoluut af van dit idee. Om frustratie bij jongeren te vermijden en overinvestering in te perken, stelt Dillemans nu een intensieve oriënterende begeleiding voor. Zulk een oriënteringsbeleid als alternatief voor een algemene toegangsbeperking werd twee jaar geleden reeds voorgesteld door de gemeenschappelijke vergadering van Sociale Raad en Kringraad, beide geledingen van Loko.

De studenten pleiten ervoor om de leerlingen in hun laatste jaar beter te informeren over het aanbod in het hoger onderwijs en het proces van de studiekeuze. Omdat het belangrijk is dat de leerling een duidelijke kijk op zijn of haar eigen mogelijkheden krijgt, kan er een algemene, niet-bindende oriënteringsproef worden afgenomen bij de aanvang van het zesde middelbaar. Later, als de leerling zijn of haar studiekeuze gemaakt heeft, kan er dan nog een meer specifieke proef volgen. Uiteraard spelen de Centra voor Leerlingenbegeleiding — het vroegere PMS — een belangrijke rol in het keuzeproces en moeten ook de ouders

voldoende geïnformeerd worden.

Een tweede punt waarin Dillemans het studentenstandpunt volgt, is de opbouw van de opleidingen en het examensysteem. Dillemans pleit voor de combinatie van een jaarsysteem met een creditsysteem. Deze credits zouden echter niet zonder meer worden toegekend aan eender welke cursus, maar aan coherente opleidingsonderdelen of modules. Een module kan gedoceerd worden in verschillende cursussen en door verscheidene profen, maar het uiteindelijke examen zou afgenomen worden over het geheel. Door dit systeem zou de student vrijer worden in het opstellen van zijn of haar studieprogramma, zonder dat het verband tussen de opleidingsonderdelen verloren gaat.

Dillemans besteedt in zijn rapport ook veel aandacht aan begeleidende maatregelen, die *conditio sine qua non* zijn voor de realisatie van zijn project. Allereerst moet een hervorming van het studiebeurzenstelsel er voor zorgen dat "alle jonge Vlamingen gelijkkelijk, zonder meerkost, de kwaliteitsopleiding van hun keuze, waar ook in Vlaanderen kunnen volgen". Om het halen van tweede diploma's te bevorderen zou de overheid ook hiervoor nog studiebeurzen moeten voorzien.

Gehakketak

Verder stelt Dillemans dat er moet voorzien worden in *incentives* voor het academisch personeel "om enige beweging mogelijk te maken". Het echte knelpunt ligt volgens de ererektor echter in "de ondermaats structurele financiering van onze universiteiten". Hoewel Vlaanderen "van ver komt", pleit Dillemans er toch voor om de ongelijke verdeling van financiële middelen ten voordele van het secundair en ten nadele van het hoger onderwijs weg te werken.

In zijn slotcommentaar drukt Roger Dillemans zich hoopvol uit over de optimalisering van het universitaire aanbod. Hij formuleert zelfs een toekomstscenario voor de Vlaamse universiteiten. De VUB zou — eventueel samen met de Université Libre de Bruxelles — vanuit haar specifieke identiteit een imago en impact vanuit de hoofdstad van Europa in het Europese landschap kunnen brengen.

Antwerpen kan eventueel samen met Rotterdam zijn gang gaan in een aantal spitsdomeinen van toegepaste economie, logistiek, mobiliteit en milieumanagement. Het LUC kan in het huwelijksbootje stappen met de Universiteit Maastricht en aldus participeren aan de Europese uitstraling van Maastricht. De KU Leuven zou met de Universiteit Catholique de Louvain de sterkste katholieke universiteit ter wereld zijn en dito studenten aantrekken, aldus Dillemans. Naast deze specifieke ambities zou een alliantie tussen Gent en Leuven voor een aantal faculteiten zoals Economie, Filosofie, Rechten en Geneeskunde tot de top vijf van de Europese universiteiten kunnen doorstoten.

"De VUB mag niet ambiëren kwasi alle opleidingen aan te bieden en de UA moet niet proberen al het bestaande nog eens over te doen"

Naast het voorspellen van een schitterende toekomst voor de Vlaamse universiteiten, suggereert Dillemans in zijn richtlijnen aan de minister van Onderwijs dat er "aan de universiteiten alvast enige raad kan worden gegeven". De Universiteit Gent zou haar nieuwe middelen selectief moeten aanwenden met langtermijnperspectief, terwijl de KU Leuven haar te groot aantal VAO's (Voortgezette Academische Opleidingen) moet verminderen. Nog volgens Dillemans, mag de VUB niet ambiëren kwasi alle opleidingen aan te bieden en moet de Universiteit Antwerpen niet proberen al het bestaande nog eens over te doen. Het LUC mag tenslotte zijn alliantie met de Universiteit Maastricht niet gebruiken voor eigen expansie.

Met deze raadgevingen legt Dillemans de vinger op de open wonde. Sinds zijn eerste voortgangsrapport is er geregeld overleg geweest tussen de rektoren van de verschillende instellingen en de dekanen van de verschillende faculteiten. Hoewel het opzet van Dillemans' plan groots was en zijn voorstellen verregaand, is er in het Vlaamse universitaire landschap nog maar weinig veranderd. Al te vaak bleven de universiteiten steken in "voor wat hoort wat"-gehakketak.

Een pijnlijk voorbeeld is wat er vorig jaar in de faculteit Letteren gebeurde. De Leuvense letterenfakulteit kreeg een slecht visitierapport voor de opleiding Arabistiek, terwijl de Gentse opleiding beter bleek. Dillemans stelde voor om Arabistiek over te hevelen naar Gent, maar dan wel op voorwaarde dat de KU Leuven iets in de plaats zou krijgen, bijvoorbeeld Japanologie. De RUG dacht er niet aan om Japanologie op te geven, waarop Leuven besliste om extra geld in Arabistiek te pompen.

Gezien de nieuwe Minister van Onderwijs het initiatief nu volledig bij de universiteiten zelf legt, kan men

met een zekerheid grenzende waarschijnlijkheid stellen dat een rationalisering van het Vlaamse onderwijslandschap niet voor de komende jaren zal zijn. Zoals Dillemans zelf stelt in het slotcommentaar: "Helemaal niet denigrerend, maar geruststellend dan weer was de verklaring van een Vlaams parlementslid dat ik niet God de Vader was. Daarmee kan ik natuurlijk perfect leven."

Bart De Schrijver
Loes Geuens

IMEC motor achter vernieuwingen

Op de Akademische Raad werd onlangs de programmawijziging voor Toegepaste Wetenschappen goedgekeurd. Het tweede ingenieursjaar van de burgies wordt flink gemoderniseerd. Vooral het departement elektrotechniek maakt onder impuls van de spin-off IMEC een grote sprong voorwaarts. Hoe de kandidaturen er in de toekomst zullen uitzien is nog niet duidelijk.

Enkele jaren geleden werd in de fakulteit Toegepaste Wetenschappen een grondige programmahervorming aangevat: *Ingenieur 2000*. Eigenlijk werden de cursussen al sinds de jaren zeventig voortdurend aangepast. Nieuwe vakgebieden werden ingevoerd, hoofdzakelijk door middel van keuzevakken en nieuwe opties. De klassieke algemene ingenieursopleiding werd sterk gedomineerd door mechanica, materiaalkunde en in mindere mate bouwkunde. Nieuwe, snel evoluerende ingenieursdisciplines zoals elektronica en computerwetenschappen hadden moeite om zich te ontwikkelen en een actuele opleiding in hun domein te verzorgen binnen dit concept. Deze feitelijke evolutie en het feit dat de techniek en de industrie snel evolueren, hadden tot gevolg dat het profiel van de ingenieurs moest aangepast worden om nog competitief te blijven. Er werd rekening gehouden met de raadgevingen van de industriële adviesraad van de fakulteit. Die adviseerde om minder feitelijke kennis mee te geven in de hogere studiejaar, meer projectgericht onderwijs te geven, meer aandacht te hebben voor stages en zelfs ruimte te creëren voor talent in het pakket. Dit heeft de fakulteit ertoe aangezet om een vernieuwd programma op te stellen voor de laatste drie technische jaren.

Ingenieursjaren

De wijzigingen in het eerste ingenieursjaar — die dit academiejaar hun toepassing reeds vonden — zijn in principe

niet zo groot, het gaat hoofdzakelijk om een stroomlijning van de algemene technische vakken. Voor materiaalkundig en scheikundig ingenieur worden de vakken vloeistoffenmechanica en transportverschijnselen in één vak gestopt: fysische transportverschijnselen.

Wat het vierde jaar betreft, zullen de hervormingen volgend academiejaar vooral merkbaar zijn in de studierichting elektrotechniek (Esat), waar de huidige opties bedrijfsbeleid en mechatronica worden afgeschaft en vervangen door de nieuwe vakken fysische elektronica en informatie- en communicatiesystemen. Dat Esat tot dertig procent meer nieuwe vakken kan dragen, is vooral te danken aan IMEC. Deze gereputeerde elektroniekspin-off van de KU Leuven drong erop aan om deze vernieuwingen door te voeren en was bereid een deel van het onderwijs te verzorgen. Bovendien heeft het departement elektrotechniek volgens dekaan Yves Willems een voldoende uitgebreide onderzoekstaf en middelen om de kwaliteit van de vernieuwingen te garanderen.

Willems wist ook te vertellen dat men bezig is de hervorming van de kandidaturen te bekijken. Op dit ogenblik volgt Leuven het Franse model voor de kandidatuursjaren. Na twee voorbereidende jaren met alleen wiskunde, fysika en scheikunde kan men specialiseren. Er gaan stemmen op om meer te evolueren naar het Nederlandse model: van in het begin van de opleiding toegepaste vakken doceren. Volgens de dekaan zijn de meningen hierover verdeeld.

Toegang

Waar de meningen onder de burgies nog meer over verdeeld zijn, is het al dan niet handhaven van het toelatingsexamen om de kandidaturen te mogen aanvangen. In een interview met Veto enkele weken geleden (Veto 15) liet rektor Oosterlinck zich ontvallen dat hij het toelatingsexamen voor burgerlijk ingenieur voorbijgestreefd vindt. Hij pleitte wel voor een verplichte, maar niet bindende oriënteringstest voor

het aanvatten van de studies.

De dekaan van de burgies geeft toe dat het verschil in nivo tussen de middelbare scholen en het afschrikkingseffect van een dergelijk examen vele jongeren ervan weerhouden om voor toegepaste wetenschappen te kiezen, waardoor vele potentiële kandidaten verloren gaan. Een toenemende vraag van de bedrijfsweld naar burgerlijk ingenieurs en een te klein aantal afstuderenden, kan ook doen nadenken over toegangsbeperkingen.

Vooralere dit examen tot het verleden behoort, zal er nog veel water door de Dije stromen. De andere Vlaamse fakulteiten Toegepaste Wetenschappen moeten immers dezelfde maatregelen invoeren. Bovendien is er onder de burgies nog helemaal geen consensus. Sommigen vrezen er zelfs voor dat hun toekomstige wedde lager zal zijn wanneer meer mensen als ingenieur zullen afstuderen.

Bart De Schrijver

Programma Patroonsfeest

O.L.V.-Lichtmis: voor de studenten een extra vrije dag, voor de KU Leuven de viering van haar Alma Mater en de traditionele uitreiking van de eredoktoraten. Ook dit jaar weer heeft de universiteit voor deze gelegenheid allerlei activiteiten in petto.

dinsdag 1 februari

14.30 u: wetenschappelijke lezing door professor M. Dresselhaus: "The Remarkable Structure and Properties of Carbon Nanotubes" in auditorium L07, Celestijnenlaan 200

19 u: lezing door professor M. Dresselhaus: "Expanding the Opportunities for Women in Science and Engineering" in de Promotiezaal van de Universiteitshal, Naamsestraat 22

woensdag 2 februari

9.45 u: stoet van de Akademische Overheid en de togati

10 u: eucharistieviering in de Sint-Pieterskerk, verzorgd door de Universitaire Parochie en muzikaal opgeluisterd door het Leuven Universitair Koor onder leiding van Dieter Staelens en het solidariteitskoor Pati Pati onder leiding van Tineke Verlooy.

11.15 u: akademische zitting met een toespraak door rektor A. Oosterlinck: "Geloof, Wetenschap, Samenleving", uitreiking van de eredoktoraten en lezingen door minister J.L. Dehaene: "Global Europe" en mevrouw M. Robinson: "Human Rights in our modern world" in aula Pieter De Somer, De Beriotstraat 24

17 u: lezing door mevrouw M. Robinson: "Human Rights Today" in de Promotiezaal van de Universiteitshal, Naamsestraat 22

20 u: konsert in de Sint-Jan-de-Doperkerk, Groot Begijnhof: "Jean de Castro en de renaissancepolyfonie in Europees perspectief". Kaarten zijn te verkrijgen bij de dienst Kultuurcoördinatie (016/324140). Bekijk en beluister ook de virtuele tentoonstelling: <http://onyx.arts.kuleuven.ac.be/DeCastro>.

donderdag 3 februari

20 u: lezing door zuster J. Devos: "Domestic Workers Movement in India" in de Kleine Aula, Maria Theresiacollege, Sint-Michielsstraat

20 u: konsert in de Sint-Jan-de-Doperkerk, Groot Begijnhof: "Jean de Castro en de renaissancepolyfonie in Europees perspectief"

donderdag 10 februari

9 u: lezing door minister J.L. Dehaene: "Global Paradox" in de Grote Aula, Maria Theresiacollege, Sint-Michielsstraat

(hvh)

Voor de tweede keer dit jaar inbraak in Doc's bar

Fakbars in de leer bij de politie

Vorige week zaterdag werd voor de tweede keer dit academiejaar ingebroken en gestolen in Doc's bar, de fakbar van de geneeskundestudenten. De Leuvense politie heeft al tweevierdeertig van dergelijke inbraken geregistreerd. Ook scholen en studentenresidenties zijn vaak het doelwit.

In oktober van vorig jaar forseerde op een zondagochtend iemand de achterdeur van de fakbar van Medica. Men ging aan de haal met een hele som. Het presidium van Medica overwoog toen een aantal veiligheidsmaatregelen te nemen. Er zou een brandkast komen en het geld moest iedere avond weggebracht worden.

Vorige week zaterdag kreeg Doc's bar alweer bezoek, maar deze keer gewoon via de voordeur, die op één of andere manier werd geforseerd. Naast een mangelpaneel werd ook het geld gestolen dat de avond voordien door de fak was verdiend. De kluis heeft men willen openbreken, maar dat is niet gelukt.

Onguur

In de voorbije drie weken kregen ook achtereenvolgens VTK en Wina ongure

kerels over de vloer. Net als bij VTK werd ook de kamer van Wina's kasbeheerder aangedaan, op blok 3 van de Cité. Hier verdween cash geld als ook ettelijke cheques. Het presidium van Wina vermoedt dat de snoofoon(s) langs de brandtrap zijn binnengeraken.

Bij de Leuvense politie rolden sedert oktober drieënveertig aangiften van dergelijke inbraken binnen. Niet alleen fakbars en kringlokalen kregen ongewenst bezoek, ook scholen en peda's zijn een dankbaar doelwit. Kommissaris Wim Geens vermoedt dat het om lokale daders gaat. De inbraken worden door de politie ernstig genomen. De politie organiseert nu grootscheepse nachtelijke patrouilles. Een rechercheur houdt zich met de zaak bezig. De kommissaris wijst op een verschuiving van de woninginbraken: door aanhoudende campagnes rond woningbeveiliging zijn de woningen in het Leuvense beter en beter beveiligd. Woninginbraken zijn dan ook met

twintig procent gedaald. "Er is een verdichtingseffect," aldus Geens.

Rumoer

Bovendien is er bij de fakbars een zeer geringe diefstalpreventie. De kleine budgetten laten het meestal niet toe een dure installatie aan te schaffen. Een ander probleem bij fakbars is dat zij veel cash geld in huis hebben, wat in andere winkels niet meer het geval is. De fakbars zijn ook vaak gesloten (weekends, vakanties enzovoort) en ze zijn gehuisvest in rumoerige omgevingen, waar een inbraak niet direkt opvalt.

De inbraken stonden dan ook op de agenda van het fakbaroverleg. Na contact met de politie, besloot deze om de preventiedienst langs te laten gaan bij de fakbars om hen enkele suggesties te doen op het vlak van diefstalpreventie. Dit zal eerstdaags gebeuren.

Ook professor Van Gerven, koördinator studentenbeleid, zal zich met de hele zaak inlaten. Op vraag van de studenten heeft hij besloten een werkgroep op te starten met studentenkringen, politie, rijkszwacht en veiligheidsverantwoordelijken van de KU Leuven.

Bart De Schrijver
Nikolas Cloet

De ad fundum van koning Boudewijn

De Vlaamse Landbouwkring ontstond vanuit een sociale bekommernis. In 1887 zette de ellendige situatie van de Vlaamse boeren de studenten van het Institut Agronomique onder leiding van Paul Devuyt ertoe aan om een tegenpool voor de al bestaande Cercle Agronomique op te richten. Ondertussen zijn we 113 jaar verder en heeft LBK een vaste stek verworven tussen de grootste Leuvense fakulteitskringen.

LBK was in den beginne niet meer dan een praatgroep. De enige activiteit was voordrachten houden in het Nederlands — onderwijs gebeurde in het Frans — met als doel de boeren te helpen in de volkstaal. Op de lezingen was alcohol taboe. Meestal waren de sprekers priesters die niets met het bestuur van de Vlaamse Landbouwkring te maken hadden, maar het gewend waren om voor een publiek te spreken. De voorzitter van de Vlaamse Landbouwkring, een jonge prof van het Institut Agronomique, was dan weer statutair verplicht om een lezing te geven.

Kroegentocht

Op het einde van de vorige eeuw gold de opvatting dat een ingenieursopleiding niet in het didactisch kader van een universiteit thuishoorde. De meeste landbouwstudenten waren dan ook kinderen van grootgrondbezitters en brouwers of ze hadden er al een andere studierichting opzitten. Zo was de eerste preses, Paul Devuyt, afgestudeerd aan de toenmalige fakulteit Letteren en Wijsbegeerte. Naast de preses bestond het presidium in die beginjaren uit een schrijver (verplicht uit het tweede jaar) en een boekhouder (uit het eerste jaar). Ook de functie *bieb* bestond drie jaar lang. Boeken werden uitgeleend aan vijftienvintig centiem per week.

Voor het eerste meisje aan de fakulteit — en meteen de presidiumsekretaresse — was het wachten tot de jaren twintig van deze eeuw. In die periode werd de kring ook minder strijdvaardig. Het belangrijkste gevolg was de geregeliseerde ontspanning op een drietal avonden per jaar. Hoogtepunt was telkens de presidiumverkiezing aan de Zoete Waters in Oud-Heverlee. Op de overige ontspanningsavonden, naar aanleiding van Sinterklaas en Kerstmis, werd door het presidium wijn en sjokolade aangeboden aan de vrouwen. Ook het bier deed zijn intrede als verpozing op de lange vergaderingen. Op den duur werden de lezingen meer een aanleiding voor een *rolling* of kroegentocht. Ook de revue, opgericht in 1934, mondde in regel uit in een *rolling*. Na de verplaatsing naar Heverlee in 1939 en het ontstaan van het *ingenieursjetto* kwam de nadruk bijna helemaal op ontspanning te liggen.

Na de oorlog zette deze trend zich voort. Er kwam een schachtenkonvent voor het onthaal en een doopklub. Wekelijks waren er klubavonden waarop een rode zakdoek met witte bolletjes een verplicht attribuut was. Aangezien deze gelegenheden meestal gesponsord werden door de vaders van de brouwerszonen was het bier, de goddelijke Jack-Op, gratis. Ook dansavonden, de fameuze *thé dansants* of TD's, kwamen in zwang, al bleef het aanvankelijk beperkt tot twee keer per jaar.

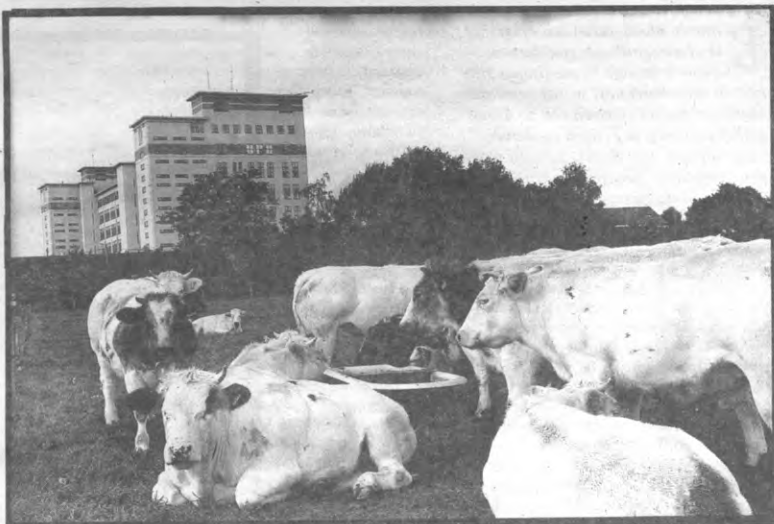
BRT

In 1948 ging LBK voor het eerst op studiereis naar het buitenland, meer bepaald naar de landbouwniversiteit van Wageningen. Vanaf de jaren zestig werd de organisatie hiervan overgelaten aan de International Association of Agricultural Students (IAAS). Ondertussen had LBK, in 1962, al zijn vijftiende Iustrum gevierd. Het

presidium werd bij die gelegenheid uitgenodigd in het BRT-programma *Voor een boer en tuinder* en bij koning Boudewijn. De vorst werd door de preses meteen aangepord om een ad fundum te drinken. Twee jaar later verscheen de eerste *Floreat*, het kringblad van LBK.

In 1966 werden alle regionale klubaktiviteiten definitief achterwege gelaten. De studenten kregen inspraak in het beleid van de KU Leuven via de Algemene Studentenraad (ASR). De presesfunctie werd opgesplitst in een organisator van vermaak, een politiek afgevaardigde en een verantwoordelijke ernstige activiteiten. Ook voor de sport en de bar werden functies in het leven geroepen. Aangezien de Gnorl pas in 1988 werd geopend, werd als stamkafé De Kroon op de Naamesteenweg gekozen. Het voltallige presidium zat samen op kot in het fakhuis, tot 1968 bleek zeven van de Cité. In dat gezegde jaar zaten daar onder andere professor Debaerdemaeker, professor Tollens en Noël Devisch, voorzitter van de Boerenbond.

Na de verhuis naar de Minckelerastraat 28 in Heverlee verbleven er wegens plaats-

(foto archief)

gebrek nog slechts vijf tot zes mensen in het fakhuis. De open vergadering en de jaarpresidia zagen het licht en werkgroepen werden opgericht om andere interesses uit te werken. Zo werd in 1982 het Interfakultair Songfestival boven de doopvont gehouden, werd in 1987, bij het honderdjarig jubileum, het galabal nieuw leven ingeblazen en werd in 1988, op de industriedag, het eerste vat aangesloten in de Gnorl.

Sinds 1995 is het fakhuis gevestigd in de Paul Van Ostaijenlaan 95 (voorheen Guido Gezellelaan). Nu wonen er de presidiumleden met de functies preses, vice-penningmeester, sekretaris, kursusdienst en ekstern. De kursusdienst zelf verhuisde evenwel naar de kelders van het Landbouwinstituut.

Jan Cools
Peter Mangelschots

Half-time Rechten en Fakweek Letteren

't Is weer feest

Aet is een jaarlijks terugkerend ritueel. Eenmaal de ellende van de proefexamens voorbij is, worden alle registers opengetrokken en verandert Leuven één week lang in een grote fuifzaal. Een vergelijkende test tussen twee initiatieven met een rijk verleden.

Het is weer druk in Leuven. Er lopen veel studenten op straat en nog veel meer in de fakbars en fuifzalen. Onder hen bevinden zich de studenten van de fakulteit Letteren, waar deze week de jaarlijkse fakkeestweek gehouden werd, en die van Rechten, die hun half-time vierden.

In de hal van Fak Letteren hangt de uitgesproken geur van spek met eieren. Dit is het ontbijt van menig student die hier nog rondhangt om zeven uur 's ochtends. Een fakbar verzorgt zijn klanten, zoveel is duidelijk. Onder het motto 'Vive la republique' scheurden de Verenigde Staten der Letteren zich af van de KU Leuvendiktatuur. Om dit te vieren trokken zij een bekende DJ aan: op zondagavond draaide Gerrit Kerremans zijn plaatjes.

Een oude getrouwe in het programma werd aan onze moderne tijden aangepast. Op de spelletjesnamiddag was er dit jaar geen spoor te bekennen van Trivial Pursuit of kaarten. "Alles was cyber-cyber," zo getuigde een klant. Op drie computers kon men in een netwerk Quake spelen. "Ik heb er toch wel een paar afgeknaald," vertelt Robby, de fakverantwoordelijke van Meeenas, met een triomfantelijke grijns.

Spoelen

Aan de andere kant van het Ladeuzeplein weet men ook van aanpakken. Om de eerste helft van hun studies weg te spoelen hielden de studenten van de eerste licentie rechten hun half-time week. Ook zij hou-

den van een goed glas bier op zijn tijd en liefst meerdere tegelijk. Daarom trokken ze op brouwerijbezoek naar Interbrew, waar zij met open armen en vaten werden ontvangen. Een kantus ontbrak vanzelfsprekend niet.

In tegenstelling tot bij Letteren werd de ernst bij Rechten niet vergeten. Een debat over zeven maanden paars-groen was gepland, maar door het wegvallen van een liberale vertegenwoordiger moest men het over een andere boeg gooien. Het nieuwe onderwerp stond gelukkig ook garant voor het nodige vuurwerk: de regularisatie- en naturalisatiepolitiek. Aan één derde van het opgekomen publiek was het duidelijk niet besteed. Zij verdwenen na het akostische setje van Jasper Steverlinck en David du Pré (van Arid).

Straal

Waar bij Letteren alle activiteiten zich situeerden in een straat van tien meter rond de fakbar vond bij VRG geen enkele activiteit plaats in het Huis der Rechten. Christophe, de organisator van de half-time, geeft hiervoor de volgende reden: "We kregen dit jaar niet de voorwaarden die we andere jaren kregen. Er moet ook medewerking van de andere kant zijn." Bij Letteren riep men een heuse beurs in het leven. Op de beursavond varieert de prijs van de verschillende dranken naargelang de verkoop van aandelen erin. Een en ander was mogelijk dankzij de programmeertalents van een uitgeweken informaticus die in Fak Letteren een tweede thuis vond.

Dat bekende mensen kwasi garant staan voor een volkstoeloop lijkt men op beide fakulteiten goed te beseffen. Bij Rechten organiseerde men een heuse politicitap. Er kwam veel kritiek op de aanwezigheid van een vertegenwoordiger van het Vlaams Blok. Desondanks zat de sfeer tus-

sen de politici er wel in. Als toemaatje kreeg een uitverkochte Lido een optreden van de playbackende P-Diva's te zien.

Bij Letteren hield men het bij de jaarlijkse profentap. Volgens Annelies, de fakverantwoordelijke van Germania, tapten ze niet altijd even goed, al zorgden bepaalde slechte karakters wel voor meer verwarring dan nodig. Gevraagd naar een reactie, kon Bram, assistent Germaanse, ons in elk geval bevestigen dat hij tappen wel tof vond. Ook professor Draye hield wel van deze *trip down memory lane*: "Ik heb het nog niet verlerd sinds ik halfweg de jaren zeventig taptte in de oude fakbar aan de Bogaerdenstraat." Onderzussen is er een watermamiddag aan de gang in de praatkamer van de bar. Men kan er tot twaalf soorten plat water verkrijgen terwijl op een televisie in de hoek de film *Waterworld* draait.

Uit de resultaten van de omgekeerde avond blijkt dat men er goed voor gegaan is. Op die avond worden de prijzen van Duvel en Westmalle, vijftienvijftig frank, gewisseld met de prijs van een pintje, vijftiendertig frank. Een toevallige laggangster introduceerde ook een nieuwe trend: de omgekeerde klederdracht. Beheerder Mike is een tevreden man. De fakbar had met brouwerij Moortgat gewed dat zij op één avond een palet Duvel — zesenvijftig bakken — kon verkopen en heeft dat record gehaald.

Na de recente golf van inbraken kon de Fakbar wel een opsteker gebruiken. Mike: "We hebben uit de inbraak geleerd. We laten nooit nog een grote som geld in de kluis liggen." Al bij al is hij blij met de opkomst van de feestweek. De doelstelling — uitbreiding van het publiek — werd gezien de hoge opkomst zeker gemaakt en aan het entoesiasme van de klanten tijdens het optreden van diskocovergroep 'Les Truites' te zien, zullen ze nog wel eens terugkomen.

Matthieu Van Steenkiste

Debat rond genetische manipulatie duurt voort

Biotecnologie biedt een oplossing voor verschillende problemen, maar sommige toepassingen zijn niet zo rooskleurig als wordt beweerd. Multinationals proberen een zo groot mogelijke greep te krijgen op de voedselproductie. Aan de KU Leuven worden seminars gegeven waarbij de voor- en nadelen van genetische ingrepen worden behandeld.

In de hele pro- en kontradiskussie in verband met genetische manipulatie neemt professor Johan De Tavernier van het Centrum voor agrarische bio- en milieu-etiek een middenpositie in. Als uitgangspunt neemt hij onder andere het streven naar milieuduurzaamheid. Biotecnologie kan zorgen voor een efficiëntere voedselproductie om de groeiende wereldbevolking van voldoende voedsel te voorzien. In dat opzicht is het ontwikkelen van virus- en infectieresistente bij planten een goede zaak. Een voorbeeld hiervan is een aardappelplant die gewijzigd wordt zodat de aardappelkever er afblijft. Zo moet men geen beroep doen op schadelijke bestrijdingsmiddelen.

Resistent

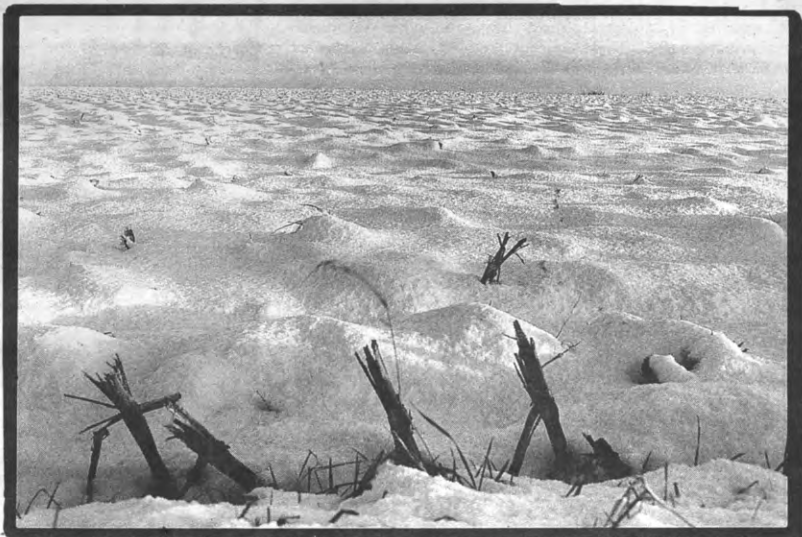
Het ontwikkelen van herbicideresistente past niet in deze filosofie. Herbicideresistentie is de eigenschap dat planten een kuur met een herbicide, de chemische sproeisstof die gebruikt wordt om een gebied van on-

kruid te vrijwaren, zonder problemen doorstaan. Zo heeft Monsanto de genetisch gemanipuleerde Roundupsoja ontwikkeld. Roundup is een veelgebruikte en krachtige totaalonkruidverdelger geproduceerd door Monsanto. Het produkt blokkeert de groei van planten, maar tast geen dieren of bacteriën aan. De Roundupsoja is een sojaplant waarin een gen van een bacterie gebracht is, waardoor de plant niet gevoelig is voor het gif. Wanneer je een veld Roundupsojaplanten gaat besproeien met Roundup, zullen alle planten gedood worden behalve de gewijzigde soja's. De Novartismaïsk werkt volgens hetzelfde principe: ze is bestand tegen het pesticide van Novartis.

Producenten voeren als argument aan dat het gebruik van pesticideresistente gewassen beter is voor het milieu, omdat maar één keer moet gesproeid worden met een totaalonkruidverdelger. Wanneer minder krachtige bestrijdingsmiddelen aangewend worden, zal er meestal een combinatie van verschillende produkten en een hogere frekwentie nodig zijn. Tegenstanders wijzen erop dat een betere uitbouw van de strikt biologische landbouw, zonder het gebruik van chemische bestrijdingsmiddelen, een veel beter alternatief is.

Soja

Door het 'Roundupsysteem' kunnen multinationals als Monsanto een monopoliepositie verwerven in de voedselproduk-

(foto Pieter Van der Aa)

tie. Zij bieden aan landbouwers exclusief de plant én het bijhorende bestrijdingsmiddel aan. Bovendien probeert men te zorgen via de terminator-technologie dat de planten niet meer vruchtbaar zijn, zodat boeren geen deel van hun oogst kunnen achterhouden om het jaar erna te gebruiken als plantgoed. Zo moeten ze elk jaar opnieuw aankloppen bij de multinational om aan zaden te geraken. Wereldwijd wordt ongeveer de helft van de zaden aangekocht bij zaadbedrijven. De rest bestaat uit de achtergehouden zaden van de oogst van het jaar ervoor. Als het gebruik van herbicide-resistente gewassen doorbreekt, bestaat de vrees dat men steeds zaden zal moeten aankopen bij de producenten, wat veel duurder is. Voor aardappelen kost een kilogram plantmateriaal rond de dertig frank. Als een boer de kleine aardappeltjes bijhoudt om ze het volgende seizoen als zaaigoed te gebruiken, is de kostprijs ongeveer een halve frank per

kilogram (de prijs die hij voor kleine aardappelen krijgt).

Monopolie

Om studenten uit de richting bio-ingenieur en geïnteresseerden een breder inzicht te geven in alle etische aspecten van genetische manipulatie, wordt door het Centrum voor agrarische bio- en milieu-etiek een reeks seminars gegeven. Verschillende binnen- en buitenlandse sprekers hebben het over 'Plantenbiotechnologie en duurzame landbouw', 'Voedsel en ethiek' en 'Wereldvoedselpolitiek en globalisering van het landbouwgebeuren'. Zowel de voor- als de tegenstanders komen er uitgebreid aan het woord.

David Adriaen

Informatie over de seminars 016/32.38.72

Oktrooien

Voor de biotechnologiebedrijven is het verwerven van exclusieve rechten op hun produkten van groot belang. De eerste mijlpaal in het juridisch beschermen van levende wezens dateert van 1980. Toen gaf het Amerikaanse Hooggerechts-hof de toestemming voor een oktrooi op een genetisch gemanipuleerde bacterie die in staat was olie af te breken. Men vond het irrelevant een onderscheid te maken tussen levende en dode materie. Volgens de hoofdrechtster was het alleen van belang dat de levende organismen door de mens zijn uitgevonden.

Essentieel in de discussie is het onderscheid tussen kwekersrecht en oktrooi-recht. Een kwekersrecht geldt enkel voor planten, een oktrooi is een beschermingsrecht voor elke vorm van technologie. Om dit te bekomen moet aan strenge eisen worden voldaan. Bij het kwekersrecht moet enkel bij de aankoop van het zaad een vergoeding betaald worden. Als andere kwekers met deze zaden willen eksperimenteren, kunnen ze dit doen zonder de toestemming van de oorspronkelijke kweker. Dit wordt het *breeders exemption* genoemd. Boeren die zaden aankopen, mogen een deel van hun oogst achterhouden om het volgend jaar te gebruiken als zaaigoed. Zo rond de jaren tachtig wilden de opkomende biotechnologiebedrijven een andere regeling. Als zij na jarenlang onderzoek bijvoorbeeld een verbeterde aardappel op de markt brachten, kon iedereen die gebruiken om verder mee te kweken.

Volgens professor Greet Van Overwalle is de bestaande regeling absurd. Zo kan men kwekersrechten bekomen op plantenrassen en oktrooien op de eigenlijke soort. De onduidelijke regelgeving zal aanleiding geven tot veel discussie en meningsverschillen. De TRIPS-akkoorden zijn de wereldwijde standaard voor het oktrooirecht. In de akkoorden staat dat landen op straf van handelsankties verplicht zijn om oktrooien toe te laten.

(da)

WE ARE LOOKING FOR THE RIGHT PROFILE.

Meewerken aan de uitbouw van Pretpark Walibi: een droom van een job!

Wij zoeken (m/v):

- Stewards, regisseurs of verantwoordelijken voor attracties en spektakels
- Tweetalige kashouders (parttime-fulltime)
- Polyvalente medewerkers
- Medewerkers voor het onderhoud van sanitair
- Medewerkers voor de veiligheid
- Tweetalig Horeca personeel (managers van verkooppunten, keuken- en zaalpersoneel, assistenten).
- Gangmakers van verkooppunten spelen en souvenirs
- Verplegers/verpleegsters
- Medewerkers voor het onderhoud van groenzones.

Alle gemotiveerde en enthousiaste kandidaturen zullen beantwoord worden.

Stuur uw CV en sollicitatiebrief naar
WALIBI - Personeelsdienst,
rue J. Deschamps 9, 1300 Wavre

Roze handschoen gevuld met groene stoofvleessaus

Het is het basisvoedsel voor iedere student: een vette bak frieten, gegarneerd met één of ander sausje en eventueel gekombineerd met een calorierijke snack. Een speciaal voor deze gelegenheid opgerichte frietkommissie ging op onderzoek uit en kwam tot zeer diverse resultaten. Buiten een volle, opgeblazen maag liep geen van de deelnemers aan dit onderzoek blijvend letsel op.

De frituurkommissie voerde haar onderzoek uit bij zes Leuvense frituren: N°1 (station), Roger en Monique (Sint-Jacobskerk), Smaelen (Sint-Pieterskerk), Fonske (Muntstraat), Ter Decke (Hooverplein) en Movies (Studio's). Voor de test werd bij iedere aardappellent dezelfde bestelling gedaan. Uiteraard moesten de frieten zelf uitgebreid gecontroleerd worden: we bestelden bij elk frietkot twee kleine frietjes, eenje met en eenje zonder zout. Verder werden er drie klassieke sauzen gekocht: mayonaise, andalouse en stoofvleessaus. Volgens een expert uit de commissie kan men een goede frituur herkennen aan de kwaliteit van de kaaskroket, dus werden ook hiervan twee stuks gevraagd.

Onze tocht begon aan het station. Daar waar vroeger twee schattige frituurbarakken op het Martelarenplein de reizigers voorzagen van het goudgele spul, gaapt nu een bouwput. Meer dan een jaar heeft al wat Leuven aandeed, zijn honger moeten stillen met worstenbroodjes uit de Panos. Een van de belangrijkste functies van een stationsbuurt leek in Leuven voorgoed verloren te zijn.

Seks

Maar dat is buiten frituur N°1 op de Diestsevest gerekend. Wie het station verlaat, ziet het meteen: een oplichtend frietzakventje geeft cachette aan de façade van dit jonge frietkraampje. De keet is aangepast aan de laatste frituurmode: geen klassiek frikandellen- en servelafrituur met houten stoelen en koning Boudewijn aan de wand, maar witte muren, halogeenspots, Amerikaanse vlaggetjes, flashy meubeltjes en hamburgers in polyesterdoosjes. De frieten zijn nochtans wel klassiek: lang en dik. Bovendien blijkt deze frituur een revelatie te zijn wat de traditionele stoofvleessaus betreft. Nergens anders troffen wij betere kwaliteit aan: dikke saus, met veel brokjes, volle stoofvleesbrokkensmaak, kortom een stoofvleessaus die zelfs kan wedijveren met die van grootmoeder. Ook de andalouse-saus is dik in orde: zachtroze met een matig-pikante smaak. De mayonaise is daarentegen nogal slapjes. Aan de kaaskroketten is een dikke, iets te bruine korst gebakken, maar ze bevatten wel een lekkere, pittige kaasvulling.

Van de Diestsevest gaat het naar de Brusselsestraat. Naast de Sint-Jacobskerk staat op de stoep een kleine *baraque friture*. Je zou het haast niet opmerken als je er passeert, ware het niet dat door een venster af en toe de glimlachende gezichten van de uitbaters piepen: Roger en Monique. Het koppel bakt al bijna vierentwintig jaar frieten voor de buurt rond de Brusselsestraat. Roger, met brede glimlach, doet de bestellingen en Monique, comig weervrouw, snijdt de servela's in stukjes en gooit nog een schep frieten in het vet. Je kan er zelfs binnen je avondmaal verorberen, maar voor klaustrofobe studenten is dat niet aangeraden.

Roger en Monique staan iedere morgen om zeven uur op om de piepers zelf te jassen en dat merk je. De frietkommissie was het roerend eens dat dit de beste frieten waren van het onderzoek.

Een beschrijving van het uitzicht en de smaak van deze frieten kunnen wij u onmogelijk bieden. De appreciatie van een goede friet is namelijk heel persoonlijk en

afhankelijk van het moment en de goedmoedigheid. Maar over één ding konden de commissieleden zich formeel uitspreken: als u écht trek hebt en een paar pinten op, dan is een puntzak gefrituurde patatjes met mayonaise van Monique en Roger beter dan seks. Toch enkele minpuntjes: de stoofvleessaus is van middelmatige kwaliteit, de kaaskroketten zijn ietsje te melig en de andalouse-saus heeft een zoete adronk.

Een sekservaring viel ons ook te beurt bij frietvaalt Smaelen, aan de Sint-Pieterskerk, maar dan eerder een sadomasochistische. Op de lokatie van deze frietkraam bevond zich vroeger een broodjeszaak die bekendheid verwierf door Big Bill's grote hit "Iene mee 'esp of iene mee keis". De retrofriettempel met parket aan de muur en rode zetels zou wel eens het kader kunnen vormen van *Pulp Fiction 2*. Er schort echter iets aan de service. De twee verzuurde slagroomtaarten, met roze, rubberen handschoenen, regeren in hun frietkot als

lijzen kolonels. De minste verspreking of kleine onnaauwkeurigheid in je bestelling levert omfloerste blikken en kunstgebitant-dengeknars op. De opmerking "... ja maar ik had ook kaaskroketten besteld" bezorgde onze medewerker een strafwachtijd van vijf minuten. Hij moest maar duidelijker spreken. Een plastic zakje om de frieten te vervoeren, wilden de dames absoluut niet geven. De vette, wakke en dikke dames serveerden dito frieten naast twee grijze, vervelde kaaskroketten en een stoofvleessaus die buiten haar vaalgroene kleur niet het minste brokje bevatte. De andalouse-saus mag dan de beste van de onderzochte frituren zijn, het was niet voldoende om de vorte smaak van de rest te doen vergeten. Het goedje dat hier aan de man werd gebracht, deed denken aan een overjarige Vietnamese meeneemshotel (onze eksenzen voor de ietwat denigrerende toon aan het adres van de Vietnamese meeneemshotelspecialisten).

En dan is er gelukkig Fonske: Leuvense degelijkheid sinds jaar en dag. De frieten van Fonske hebben hun eigenheid: klein, smal en precies gebakken op de scheiding tussen krokant en mals. In de *haute cuisine* van elk frietkot, de kaaskroket, is Fonske ongeslagen. Geen kleffe brij, maar zachte, vloeiende roomkaasvulling vanbinnen en een knapperig korstje vanbuiten. Van de stoofvleessaus hadden we van deze sterrenfrituur toch níer verwacht; die was slap en vleesloos.

Brol

Terwijl de fakgangers van het HDR en het Politikakafee hun nachtelijke *fond* bij Fonske gaan leggen, is frituur Ter Decke op het Hooverplein, tegenover de ingang van het stadspark, een trekpleister voor studenten die overdag hard werken. De frituur zelf is een soort stakaravan met een frituseerin en een zinken dampkap die boven het dak uittoert. De hygiëne laat een beetje te wensen over: de rand van de frituses is bedekt met vetspatters en in de hoek van het voorgebakken-friet-reservoir zagen we een bakje ondefinieerbare, zwartgeblakerde smurrie staan.

Na een zeer snelle, maar niet echt vriendelijke bediening komen we thuis met twee plastic bakjes dikke, krokante frieten, waarin we echter ook nog wat ondefinieerbare brol van het hierboven beschreven bakje terugvonden. Op beide porties is een ruime hoeveelheid zout gedeponerd, hoewel we expliciet één bakje zonder zout gevraagd hadden. De kaaskroket is romig, maar had iets harder mogen gebakken zijn. Ook op het Hooverplein geen stoofvleessaus op grootmoeders wijze: niet alleen was het spul slap, zoet en soepachtig, we vonden er ook een haar in terug. Pluspunt is de andalouse-saus: pikant, prikkelend en niet te zoet.

Wie na het bekijken van *The Sixth Sense* nog trek heeft, kan altijd terecht bij Movies, de aardappeltent recht tegenover Studio vier. Een nette, Amerikaans ingerichte frituur met beperkte zitplaatsen. Voor de gezondheidsfreaks onder ons is er goed nieuws: men bakt hier zijn frieten in plantaardig vet. Bovendien is Movies een van de enige frietkoten in Leuven waar men een Bicky Burger in vegetarische versie kan kopen. De uitbater koopt zijn aardappelen steeds bij dezelfde patattenboer en snijdt de frietjes zelf.

Het zakje frieten dat we hier gepresenteerd krijgen bevat lange, dunne, ietwat flauwe frieten. De mayonaise is veel te zuur, maar de andalouse heeft dan weer een zachte, volle smaak. De kaaskroketten zijn zoals ze moeten zijn: volle smaak in een goudgeel jasje. De stoofvleessaus is echter geen aanrader: deze kreeg door onze commissieleden een beoordeling gaande van "zozo" tot "een licht koetsmaakje".

Globaal genomen serveert men in alle onderzochte Godshuizen van het gouden staafje best te smaken frieten. Een absoluut dieptepunt op dit vlak is echter Smaelen. Fonske krijgt een pluim voor de knapperigste kaaskroketten, terwijl men aan het station dan weer een culinair organische stoofvleessaus vindt. De beste frieten en mayo zijn dan weer te verkrijgen bij Roger en Monique. Bij Smaelen is de andalouse een hoogtepunt, maar laat u hierdoor echter niet verleiden.

Helas kan het aards paradijs van het bakkie patat Marie-Jeanne op de Oude Markt geen deel uitmaken van het onderzoek. De commissie oordeelde dat haar *fritureske onschendbaarheid* niet zou opgeheven worden voor deze goudstaafjeste. Een *Founding Mother* van het Leuvense frietkotbestand stelt men niet in vraag. Daar heeft het frietteam te veel respect voor. Want de frieten van de meter van alle studenten zijn niet zomaar frieten. Het zijn vruchten uit moeder's schoot.

Veto's frituurkommissie

Algemene testresultaten

(foto Katelijne Beerten)

Prijzen van de door Veto geteste frituren

Frituur	A	B	C	D	E	F	G
N°1	214	60	28	35	15	15	50
Roger en Monique	245	50	20	30	10	15	50
Smaelen	187	55	29	35	15	15	40
Fonske	339	55	16	30	15	15	30
Ter Decke	322	60	19	40	15	15	35
Movies	267	55	21	30	15	15	60

Legende: A: Gewicht per portie (gram), B: Prijs per portie, C: Prijs per 100 gram, D: Prijs kaaskroket, E: Prijs mayonaise, F: Prijs andalouse, G: Prijs stoofvleessaus.

Omdat u het natuurlijk ook niet leuk vindt om bij aankomst op uw kot te ontdekken dat uw stoofvleessaus zich op onsmakelijke wijze heeft vermengd met uw kaaskroketjes, geven we nog even de wijze van verpakking bij de verschillende frituren mee. Bij N°1, Roger en Monique, Smaelen en Movies krijg je je frieten mee in een klassieke papieren puntzak. Fonske gebruikt papieren bakjes en Ter Decke is minder milieuvriendelijk met plastic bakje, al de rest gebruikt papier. Tot onze opluchting deden de meeste frituren al hun sauzen in een bakje met deksel: N°1, Roger en Monique, Ter Decke en Movies. Bij Fonske werd enkel het bakje van de stoofvleessaus bekroond met een deksel. Smaelen gaf alles mee in kale, dekselloze bakjes, met alle gevolgen vandien.

Geen papieren voor sans-papiers

De vorige weken konden mensen zonder papieren die illegaal in ons land verblijven een dossier indienen om geregulariseerd te worden. Wat opvalt, is dat er minder mensen kwamen opdagen dan verwacht en dat veel sans-papiers geen kans maakten om een succesvol dossier aan te leggen. In de regel zijn de mensen die bij de Foyer in Brussel kwamen min of meer in orde. De echte probleemgevallen kwamen niet opdagen.

Het Tijdelijk Samenwerkingsverband Regularisatie groepeerde organisaties als ACW, Caritas, Ociv (Overlegcentrum voor Integratie van Vluchtelingen) en Steunpunt Mensen Zonder Papieren. Het gaf in de gebouwen van de Foyer bijstand aan mensen die een regularisatiedossier willen indienen. De vorige weken was de toestand er als volgt: elke ochtend tientallen mensen voor de gebouwen van de Foyer in Sint-Jans-Molenbeek.

Een zestigtal mensen krijgt een volgnummertje waarmee ze kunnen wachten in een grote zaal. Een vijftal vrijwilligers van de deelnemende organisaties staat in voor het onthaal. Tijdens een verkennend gesprek proberen de medewerkers de specifieke situatie van elke persoon te begrijpen en uit te maken aan welke criteria hij al dan niet voldoet. Sommige mensen spreken Nederlands, maar het gros van de gesprekken verloopt in het Frans of Engels. Vervolgens wordt het stapeltje documenten dat ze bijhebben; bekeken. Sommigen hebben een ringmap vol papier bij, anderen moeten het stellen met niet veel meer dan een vervallen paspoort. Na dit onthaal worden ze verder bijgestaan door specialisten zoals juristen en medisch deskundigen.

Zo worden er per dag een vijftientigtal dossiers afgewerkt.

Een man uit Pakistan biedt zich aan. Hij wordt begeleid door een landgenoot die als tolk optreedt. De man verblijft al enkele jaren in België en verdient zijn brood door bloemen te verkopen in restaurants en kafees. Hij heeft alle plekje van ons land al gezien. Hij is een voorbeeld uit de categorie *humanitaire redenen*. Identiteitsdocumenten

zijn essentieel voor een aanvraag. Bij gebrek aan een geldige identiteitskaart of paspoort mag ook een rijbewijs of geboorte-akte gebruikt worden. De man heeft nog een vervallen paspoort dat kan dienen voor identifikatie. Absoluut noodzakelijk is bewijzen dat hij op één oktober effectief in België verbleef. Bovendien moet hij, om te voldoen aan het criterium van duurzame bindingen en humanitaire omstandigheden,

Een andere categorie, *onmogelijke terugkeer*, omvat mensen die buiten hun wil niet naar hun land van oorsprong kunnen terugkeren door een ernstige politieke crisis of omdat het technisch niet mogelijk is om aan terugreisdocumenten te geraken. Voor de landen met een politieke crisis bestaat er een officiële lijst met een luttele opsomming: Sierra Leone, Angola en Afghanistan. Natuurlijk zijn er veel meer landen met politieke instabiliteit, maar dat moet je dan in je dossier wel goed kunnen aantonen. Over de drie opgesomde landen bestaat er evenwel geen discussie, maar zelfs dan moeten onderdanen van deze landen individueel voldoende redenen of administratieve moeilijkheden aantonen om hier te kunnen blijven. Aan het criterium *langdurige asielprocedure* voldoen mensen die een asielaanvraag indienen waarvan het onderzoek meer dan vier jaar duurde en die in die periode geen uitvoerbare beslissing ontvingen.

Vakjes

Sommige dossiers zijn vrij eenvoudig aan te leggen, bij andere duiken allerlei problemen op. Zo is er de Pakistaanse vrouw die na een mislukte asielaanvraag een uitwijzingsbevel ontving. Daarna trouwde ze met een Pakistaan die legaal in ons land verblijft. Vermits het huwelijk echter in Parijs plaatsvond, kan dit voor problemen zorgen. Navraag bij de gemeente leverde niets op: de vrouw bleek er niet gekend. Daarop haalde de vrouw een document boven met de gezinsamenstelling, opgesteld door de gemeente. Dit voorbeeldje maakt duidelijk dat er in de praktijk allerlei moeilijkheden zijn en dat men niet iedereen perfect in vakjes kan opdelen. De juristen hebben hun handen vol.

Volgens het Samenwerkingsverband blijft het aantal ingediende dossiers ver onder de verwachtingen. Een groot gedeelte had niet veel vertrouwen in de procedure en wachtte tot de laatste week. Andere sans-papiers geloven niet in een succesvolle afloop en blijven daarom ondergedoken. Immers, wie een dossier indient, krijgt een ontvangstbewijs, dat geldt als een soort van tijdelijke verblijfsvergunning. De illegalen zijn bang dat na een negatieve beslissing de politiediensten misbruik kunnen maken van alle gegevens uit het dossier en op die manier iedereen snel kunnen opsporen.

Kinderloos

Bovendien klaagt het Samenwerkingsverband over de discriminatie die ontstaat met betrekking tot alleenstaande sans-papiers. Zij vertegenwoordigen bijna veertig procent van de kandidaten. Alleenstaanden moeten aan strengere criteria voldoen dan mensen met kinderen. Zo is de termijn bij het criterium *humanitaire redenen* langer zonder (zes jaar) dan met kinderen (vijf jaar). De Foyer heeft ook de indruk dat van personen met kinderen bijna automatisch wordt aangenomen dat ze zich in een humanitair zorgwekkende situatie bevinden. Bovendien kan een ouder zijn bestaan in België vaak bewijzen door schoolattesten van kinderen voor te leggen. De bewijslast voor kinderloze sans-papiers is dus zwaarder. Om deze reden vraagt het Samenwerkingsverband aan de regularisatiecommissie om dringend duidelijkheid te creëren en te bevestigen dat ze mensen met een kleiner dossier niet als tweederangsburgers zullen behandelen.

Daarboven vindt Koen Dewulf van de Foyer dat mensen zouden moeten kunnen vragen om gehoord te worden door de regularisatiecommissie. Vooral echte sans-papiers die weinig materiële bewijzen kunnen voorleggen zouden zo een kans moeten kunnen maken. Nu regulariseert men eigenlijk mensen die reeds gekend zijn door de overheid, bijvoorbeeld bij de dienst Vreemdelingenzaken. De kritiek van het Tijdelijk Samenwerkingsverband Regularisatie is dan ook dat de overheid niet gereïnteresseerd is in de sans-papiers die bij haar niet gekend zijn.

David Adriaen

Gastvrij Leuven nodigt uit

Gastvrij Leuven is een bundeling van organisaties en individuen die samen willen nadenken over een open en gastvrij asielbeleid en hierrond activiteiten en acties willen organiseren.

In de publieke opinie overheerst nog steeds een negatief beeld: "ze spreken onze taal niet" en "ze komen naar hier om op onze kosten te leven". Ook het beeld dat de media over vluchtelingen verspreiden, is er eerder één van "ze zijn zo anders, meneer". Net door de klemtoon die gelegd wordt op de verschillen, wordt de indruk gewekt dat ze wel eens een bedreiging zouden kunnen zijn. Via het organiseren van info- en actie-activiteiten wil Gastvrij Leuven de negatieve beeldvorming omkeren en de klemtoon leggen op wat mensen gemeen hebben met elkaar. Zo denkt men eraan info-avonden te organiseren waarop vluchtelingen de kans krijgen hun verhaal te vertellen.

Een ander idee is om naar buurtcommissies te werken en zo de kwestie van de vluchtelingen te inkorporeren in sociale kwesties die nauw aansluiten bij de ervaringen van mensen. Vluchtelingen leven meestal in wijken waar tal van sociale problemen zijn zoals verkrotting, buurtverloeding, tekort aan speelpleinen, en sociale problemen discrimineren niet naar afkomst of huidskleur. Ben je blank of ben je zwart, het raakt iedereen even hard. Het is de bedoeling om mensen samen te brengen rond deze sociale problemen, bijvoorbeeld door middel van een straatfeest. Een poging om solidariteit op te bouwen daar waar ze het meest nodig is: in de concrete leefsituatie van vluchtelingen.

Gastvrij Leuven is nog steeds op zoek naar medewerkers en goede ideeën. De organisatie heeft nog geen vastgelegd platform. Men wil zoveel mogelijk organisaties en individuen rond de tafel krijgen om samen na te denken en te handelen. Kom dus gerust langs!

(sg)

De volgende bijeenkomst vindt plaats op woensdag 2 februari 2000 om 20 u in het Maria Theresia College (MTC 00.16)
Wil je meewerken, maar kan je niet aanwezig zijn op de vergadering, stuur dan een briefje: Gastvrij Leuven, Tervuursestraat 17 bus 4A, 3000 Leuven.

Wim Mertens voor Student Aid

Student Aid zit er weer aan te komen. In het kader daarvan geeft niemand minder dan Wim Mertens solo een pianokonsert. De deuren van de Pieter De Someraula zullen voor deze grootheid opengaan op donderdag 17 februari om 20.30 u. Als u mee wil binnenslibben door deze deuren dan kan u maar beter nu al op zoek gaan naar kaarten bij Campus (Bondgenotenlaan) en JJ Records (Parijsstraat). In voorverkoop kosten de kaarten 500 frank voor studenten en 600 voor niet-studenten. En denk eraan: 't is voor het goede doel.

(pm)

Verdere inlichtingen te bekomen op nummer 016/32.45.81

Reeks: Bibliotheken aan de KU Leuven

Als afsluiter van deze reeks wordt een echt buitenbeentje onder de bibliotheken behandeld. Niet elke universiteit bezit immers de persoonlijke documenten van een belangrijk filosoof. Met het Husserlarchief kan de Leuvense filosofiefaculteit dan ook prat gaan op een unieke collectie.

De opmerkelijke geschiedenis van het filosofische Husserlarchief Duizenden stenografische blaadjes gered uit de handen van de nazi's

Wie dacht dat het begrip monnikenwerk tot de lang vervlogen tijden van de middeleeuwen behoorde, komt bedrogen uit. De KU Leuven mag haar middeleeuwse wortels dan wel al lang ontgroeid zijn, toch telt zij nog altijd enkele ware kopiïsten in haar rangen. In een van de neo-gotische gebouwen van het Hoger Instituut voor Wijsbegeerte (HIW) huist immers het wereldwijd bekende Husserlarchief, waar de monniken van de twintigste eeuw nauwgezet hun kopieerwerk verrichten.

Tijden van oorlog vormen vaak de zwartste bladzijden uit de geschiedenis van de mensheid. Tegelijkertijd brengen zij echter ook de meest heroïsche verhalen voort. Ook de KU Leuven koestert met de nodige fierheid een aantal helden. Een van die helden is ongetwijfeld Herman-Léo Van Breda. Hij was op het einde van de jaren dertig een beginnend doktoraatsstudent in de filosofie. Dankzij zijn alertheid mag de Leuvense unie zich de trotse bezitter noemen van de nalatenschap van Edmund Husserl (1859-1938), een van de meest invloedrijke filosofen uit de twintigste eeuw.

Konflikt

In de geschiedenis van de filosofie wordt de Duits-joodse wijsgeer Edmund Husserl algemeen beschouwd als de grondlegger van de fenomenologie. Fenomenologie betekent letterlijk de studie van de verschijnselen. Bij Husserl kreeg het begrip echter een veel ruimere inhoud. Hij hanteerde het vooral om er de fundamenten van de wetenschappen en van de menselijke kennis mee te kunnen aanduiden. Daarbij kwam hij tot de konklusie dat compleet objectieve kennis onmogelijk was en enkel het bewustzijn van de mens de grondslagen van het wetenschappelijk onderzoek leverde.

Hoewel Husserl uitgroeide tot een gereputeerd filosoof heeft hij zelf nooit filosofie gestudeerd. Husserl studeerde in Wenen en Berlijn namelijk wiskunde, maar door zich tijdens zijn doktoraat geleidelijk bezig te houden met de grondslagen van de wiskunde, raakte hij ook geïnteresseerd in filosofie. Vanuit het fundamenteel wiskundig onderzoek publiceerde hij in 1891 zijn eerste belangrijke werk, *De filosofie van de rekenkunde*. Pas in 1901 werd hij echt bekend door zijn zogenaamde *Logische onderzoekingen*. In 1913 startte hij ook een *Jaarboek voor filosofie en voor fenomenologisch onderzoek*. In het kader van dit jaarboek verscheen in 1927 *Sein und Zeit* van Husserl's leerling Martin Heidegger.

In 1928 nam Heidegger — op aanvraag van zijn leermeester — de leerstoel van Husserl over aan de universiteit van het Zwarte-Woudstadje Freiburg im Breisgau. Maar niet alleen Heidegger werd door Husserl beïnvloed. Ook het oeuvre van Jean-Paul Sartre zou er helemaal anders hebben uitgezien zonder de fenomenologie van Husserl. Maurice Merleau-Ponty, Emmanuel Levinas en Jacques Derrida kwamen in de loop van de jaren vijftig zelfs speciaal naar Leuven om er in het Husserlarchief op zoek te gaan naar nieuwe documenten van de meester.

Twintig jaar eerder had de Leuvense doktoraatsstudent en fransiskaner pater

Herman-Léo Van Breda dezelfde zoektocht ondernomen. Ook hij achtte het in 1938 in verband met zijn Husserlstudie nuttig om eens een kijkje te nemen in de ongepubliceerde geschriften van Husserl. Vlak na de dood van Husserl reisde hij naar Freiburg, waar hij tot zijn grote verbazing constateerde dat de Duitse filosoof zo maar eventjes 40.000 manuskripten had nagelaten. Van Breda zag in dat de kennis van die manuskripten noodzakelijk was voor het Husserl-onderzoek. Tegelijkertijd hoorde hij van

doorreizen, waarbij de kans om ontdekt te worden niet gering was. Van Breda slaagde echter in zijn opzet en in november 1938 stak de Husserlmanuskripten vermomd als diplomatieke documenten de grens over. Een deel van de manuskripten kwam eerst in Brussel terecht, een ander deel in Van Breda's kloostersel. Uiteindelijk belandden ze allemaal in de Leuvense universiteitsbibliotheek. De geboorte van het Leuvense Husserlarchief was daardoor meteen een feit.

(foto Steven Van den Eede)

Husserl's vrouw ook de trieste verhalen over de laatste levensjaren van Husserl in nazi-Duitsland. Zo had hij als jood sinds 1935 de universiteit niet meer mogen betreden en was hij compleet geïsoleerd geraakt. Vooral Martin Heidegger, die in 1934 lid geworden was van de nazi-partij, had hierbij een dubieuze rol gespeeld. Heidegger heeft namelijk nooit enige stappen ondernomen om zijn vroegere leermeester te beschermen en was ook niet aanwezig op de begrafenis van Husserl. En dit laatste feit viel heus niet alleen te verklaren door het konflikt over fenomenologie dat tussen beide filosofen sinds de publicatie van *Sein und Zeit* was ontstaan.

Staatsgevaarlijk

Van Breda begreep dat men snel moest handelen als men wilde vermijden dat de geschriften in handen van de nazi's zouden vallen en dus als 'joodse propaganda' zouden vernietigd worden. Om te beginnen besprak hij met toenmalig rektor Ladeuze de mogelijkheid van de overbrenging van de Husserlgeschriften naar Leuven. Die gaf zijn toestemming, maar het was duidelijk dat dat nog niet voldoende was om de manuskripten uit Freiburg weg te krijgen. Daarvoor was politieke steun nodig. Paul-Henri Spaak, België's eerste minister in die dagen, stond toe dat Husserl's geschriften in het geheim via de Belgische ambassade in Berlijn naar Leuven gesmokkeld werden. In koffers van de ambassade werden de geschriften dan over de grens gebracht zonder de argwaan te wekken van de Duitsers. Maar om de manuskripten in Berlijn te krijgen moest Van Breda wel heel Duitsland

Van Breda raadde ook Eugen Fink en Ludwig Landgrebe, de laatste twee assistenten van Husserl, aan om nazi-Duitsland te ontvluchten en in Leuven verder te studeren op het werk van Husserl. Beide filosofen aanvaardden de uitnodiging en werkten twee jaar op het HIW. In 1940 strooide de ironie van de geschiedenis echter roet in het eten. Vlak voor de inval van de Duitsers in België werden de twee Duitse wijsgeren door de Belgische veiligheidsdiensten als staatsgevaarlijk beschouwd en naar een gevangenkamp in het zuiden van Frankrijk getransporteerd. Na de oorlog kwamen ze opnieuw in contact met het Husserlarchief en stichtten ze twee onderafdelingen van het archief in Freiburg en Keulen. Later werden ook nog onderafdelingen opgericht aan de Parijse Sorbonne en in New York.

Bunker

Niet alleen de ongepubliceerde manuskripten werden door Van Breda naar Leuven overgebracht, ook de privebibliotheek van Husserl, die zo'n drieduizend boeken telde, werd door de pater over de grens gesmokkeld. "Dit was een intelligente beslissing van Van Breda," aldus Ulrich Melle, de huidige directeur van het Husserlarchief. "In de boeken uit de privebibliotheek staan vaak postloodnotities van Husserl. Zo kunnen de onderzoekers zien welke boeken Husserl gelezen heeft en welke bronnen hij gebruikte voor de ontwikkeling van zijn eigen filosofie. Bovendien bevat de privebibliotheek ook enkele bibliofiele pareltjes, zoals de eerste uitgave van een werk van Fichte uit 1795 of de allereerste druk van *Sein und Zeit*, mét de handgeschreven op-

dracht van Heidegger aan Husserl."

Door de verplaatsing van Husserl's nalatenschap naar België waren alle problemen nog niet van de baan. In mei 1940 kwamen de Duitsers over de grens. Op 17 mei namen Duitse troepen Leuven in nadat de universiteitsbibliotheek was uitgebrand. Gelukkig waren de geschriften van Husserl een maand eerder overgebracht naar het 'huis van de president' in het HIW. Van Breda was echter pienter genoeg om in te zien dat ze daar tijdens de bezetting niet zouden kunnen blijven. In het voorjaar van 1941 werd in de kelders van het HIW een bunker gebouwd waar een deel van de manuskripten tefecht kon. Het andere deel werd onder andere verspreid over de abdij van Postel, het huis van de burgemeester van Huldenberg en een kluis van de Bank Van Breda (waarvan niet geweten is of de pater er familiale banden mee had). Ondertussen liet Van Breda de vrouw van Husserl, die eveneens een joodse was,

onderduiken in een klooster. Na de oorlog bracht Van Breda alle manuskripten definitief onder in het neogotische gebouw van het HIW aan de Tiensestraat.

De inspanningen en het politieke bewustzijn van Van Breda hebben ervoor gezorgd dat Leuven het wereldcentrum van de Husserlstudie is geworden. De medewerkers van het Husserlarchief worden wel aan een slaafse arbeid onderworpen. De 40.000 manuskripten — eigenlijk kleine blaadjes van 21 op 17 centimeter — zijn immers allemaal in een Zuid-Duits

stenografisch schrift neergeschreven. De onderzoekers moeten dus onophoudelijk stenotoeksten transkribëren, wat soms een werk van zeer lange adem is. Na vijftig jaar nauwgezet onderzoek zijn onder de noemer *Husserliana* toch al dertig banden met nagelaten werk van de filosoof gepubliceerd.

De onderzoekers in het archief moeten aan zeer specifieke eisen voldoen. Melle: "Zij moeten het stenografisch schrift kunnen ontsiffreren, kennis hebben van Husserl's filosofie en bovendien heel geduldig zijn. Vlak na de oorlog werkte het archief louter met vrijwilligers. Nu worden gelukkig een aantal subsidies voor lonen ter beschikking gesteld."

Husserl zelf heeft tijdens zijn leven maar weinig werken gepubliceerd. Hij droomde ervan om een *magnum opus* in meerdere banden te kunnen uitgeven. Dat grootschalige werk zit vervat in de nagelaten notities. Vlak voor zijn dood besefte Husserl dat hij dat werk nooit zelf zou kunnen uitgeven en daarom bracht hij in zijn notities al een indeling aan. Die indeling wordt ook nu nog gebruikt als leidraad voor het onderzoek.

Van Breda werd na de oorlog de eerste directeur van het Husserlarchief en bleef dit tot aan zijn plotsde dood in 1974. "Van Breda was zeker geen briljant filosoof," aldus Melle. "Hij moet echter wel een enorme overredingskracht bezeten hebben. Hij is er immers in geslaagd om de rektor van de universiteit, de ambassadeur in Berlijn en de eerste minister te overtuigen van de immense waarde van de notities van Husserl. En dat is iets wat veel briljantere filosofen vaak niet lukt." Waarvan akte.

Diederik Vandendriessche

Als men niet weet hoe te leven

De Franse regisseur Bruno Bontzolakis heeft voor zijn film over het levenspad en de wederwaardigheden van twee jeugd vrienden werkelijk een uitstekende titel bedacht. *Chacun pour soi* geeft eksakt weer waar het in de film én in de door Bontzolakis aangeklaagde westerse maatschappij doorgaans om draait. Hoe hard de mens ook probeert om liefde en contact te krijgen bij anderen, op het eind wordt hij volledig teruggeworpen op zichzelf.

Bruno Bontzolakis leverde in 1998 met de prent *Chacun pour soi*, die overigens voor het Festival van Cannes geselecteerd werd, op zijn minst een merkwaardige film af. Op het eerste gezicht is *Chacun pour soi* een uiterst gewoon filmpje dat braafjes in chronologische volgorde het levensverhaal van twee jeugd vrienden vertelt. Een openstelling van de meest banale gebeurtenissen is dan ook het logische gevolg. Ook de personages zelf, Thierry en Nicolas, zijn uiterst gewone mensen die in hun bestaan even gewone mensen ontmoeten. Toch schuilen er achter deze banaliteit heel wat vraagtekens. Het schrijnende van hun doodgewone bestaan is immers dat het gepaard gaat met miserie, vooral sociale miserie. En deze sociale ellende wekt bovendien psychologische vertwijfeling op.

Het scenario van *Chacun pour soi* kan in een notendop worden samengevat. Twee twintigers zonder enig noemenswaardig diploma vervullen hun verplichte legerdienst. Om na hun legerdienst niet te moeten gaan stempelen, proberen ze als militair een vaste baan te pakken te krijgen. Maar ook in het leger aanvaardt men geen mensen zonder diploma meer. Als werklozen durven de twee vrienden hun ouders niet meer onder ogen te komen en verschansen ze zich daarom in een camping aan de Noord-Franse kust. Daar raken ze bevriend met hun buren, Anna en Françoise. Tussen Françoise en Nicolas ontstaat een liefdesrelatie waardoor Nicolas zijn sociale problemen even opzij kan zetten. Op den duur trekt hij bij Françoise in en probeert hij een job te vinden. Zonder zijn vroegere vriend kwijnt Thierry ondertussen weg in de eenzaamheid.

Bij Bontzolakis hoeft men zich niet te verwachten aan immense gebeurtenissen of

uiterst ingewikkelde plots. Zijn vertellingen zijn zeer sober en eenvoudig opgebouwd. Bontzolakis peilt echter naar datgene wat zich onder de oppervlakte van de kleine menselijke handelingen en van de alledaagse maatschappelijke feitjes bevindt. Hij pro-

beert een antwoord te geven op de vraag waarom vriendschappen en liefdesrelaties mislukken en wat het betekent om te slagen in het leven. In *Chacun pour soi* behandelt hij het laatste, socio-economisch getinte probleem vooral vanuit een negatieve invulling: hoe komt het dat iemand er niet in slaagt om een leven te leiden zoals hij dat zelf zou willen? Bontzolakis's prachtige weergave van de problematiek van werkloosheid en kansarmoede lijkt een sociaal én een psychologisch antwoord te suggereren. Zo lijkt het stempelen voor Nicolas enerzijds een economisch straitje zonder einde, maar anderzijds wordt hij ook belemmerd door psychische remmingen om zich aan zijn miserie te onttrekken. Nicolas aanvaardt het gezag van pedante bazen in de luttele jobs die hij doet. "Tu es trop fière, Nicolas," sust Françoise hem.

Thierry, de melancholische boezemvriend van Nicolas, vindt wel werk voor

langere duur, namelijk als nachtwaker, maar die job drijft hem nog verder in de eenzaamheid. Tot overmaat van ramp wordt zijn vriendschap met Nicolas afgebroken omdat Françoise de kriminele eskapades van de twee vrienden niet langer kan

mensen in *Chacun pour soi* in ieder geval tot een hel. Hier zijn zowel ruwe economische omstandigheden als psychologisch subtielere ruzies verantwoordelijk voor. Daarom hoeft het ook niet te verwonderen dat de ingehouden emoties af en toe tot een uitbarsting komen.

De persoonlijke en psychologische conflicten worden ook nog door een ander gegeven op de voorgrond geplaatst.

Bontzolakis's kamera's zitten de personages namelijk zo dicht op de huid dat het lijkt alsof hun karakters volledig verantwoordelijk zijn voor de problemen waarin zij zich bevinden. Doordat de kamera's de acteurs amper bewegingsvrijheid gunnen en hen konstant in het vizier houden — wat overigens intensieve acteerpresetaties vereist — lijkt het alsof de maatschappij een minder prominente rol krijgt toebedeeld. Niets is echter minder waar. De hoogtepunten in de film ontstaan door een aantal haarscherpe dialogen te midden van enkele mekka's van het kapitalisme, zoals een supermarkt of de toonzaal van een Frans automerk. "Je n'ai pas encore fait mon choix," roept Nicolas de bouwverreerde garagehouder sinisch toe en tipeert daarmee zijn hele bestaan.

Diederik Vandendriessche

Chacun pour soi wordt vertoond op maandag 7 februari om 20 u en op dinsdag 8 februari om 22.30u, telkens in de Stuczaal.

CULTUREEL CENTRUM LEUVEN & KUNSTENCENTRUM STUC PRESENTEREN TWEE PREMIERES VAN DE TIJD

Ijsberenrevue

dinsdag 1 en woensdag 2 februari 2000 . 20u00 .
Schouwburg, Bondgenotenlaan 21

Lucas Vandervost en zijn kompanen ijsberen doorheen de wereldliteratuur, opgedolven uit omgevallen boekenkasten, in huiskamers, theaters en bibliotheken. Elke avond wordt de vaste kern TIJD-ijsberen aangevuld met andere gasten, elke avond is de voorstelling dus anders en vers. Na de voorstelling van 2 februari is er een nabespreking met de acteurs in de foyer.

kaarten 450 / 350 / 250
Dubbelkorting 315 / 245 / 175 BEF in combinatie met Zien Kijken van De Tijd op 8 en 9 februari 2000 in STUC

Zien Kijken Cartier-Bresson

dinsdag 8 en woensdag 9 februari 2000 . 20u30 . VLAM,
Vlamingenstraat 83

Lucas Vandervost liet zeven Vlaamse auteurs de fotoboeken van Henri Cartier-Bresson zien. Zij kozen één of meerdere foto's en schreven er een tekst bij. Vijf acteurs maken met foto's en teksten een voorstelling die zwijgt en spreekt.

STUCKaart 200 vvk / 250 kassa. zonder STUCKaart 300 vvk / 350 kassa
Dubbelkorting 200 BEF in combinatie met Ijsberenrevue van De Tijd op 1 en 2 februari 2000 in CC Leuven

INFO & TICKETS CC Leuven 016/22.21.13
STUC 016/20.81.33

575 jaar KU Leuven: twee jaren feest

Het jubileumfeest 575 jaar KU Leuven wordt gevierd met een brede waaier aan activiteiten gedurende de jaren 2000 en 2001.

- Het startschot wordt gegeven op 2 februari 2000, het **Patroonsfeest** van de KU Leuven met uitreiking van de eredoctoraten. Daarenboven een kongres over de invloed van een universiteit op het sociale, economische en kulturele leven in de stad waar ze gevestigd is.
- Openingsconcert: **'Jean de Castro en de renaissance-polyfonie in Europees perspectief'** op 2 en 3 februari.
- In de periode van 31 maart tot 9 april zijn er acht opvoeringen van **Redetiner Osterspiel**. Dit middeleeuws passiespel wordt uitgevoerd als een totaalspektakel in het Begijnhof.
- Het **Groot Begijnhof** wordt ingehuldigd als cultureel werelderfgoed op 31 maart.
- Studenten, personeel, alumni en buitenstaanders kunnen tijdens de **opendeurdag** van 13 mei nader kennismaken met de universitaire diensten en departementen en een kijkje nemen in het Akademisch Ziekenhuis.
- Volgend academiejaar begint met een **feestweek** (van 25 tot 29 september). Onder de naam **De stad van de universiteit** vinden rondleidingen, debatten, concerten, een fotozoektocht en een megakantus op het Ladeuzeplein plaats.
- In de maanden februari en maart, van 2001 dan al, kan je op de tentoonstelling **Verrassend Verre Oosten** een unieke kollektie van handschriften, prenten en oude drukken uit China, Japan, Tibet en Mongolië bewonderen.
- In samenwerking met zusteruniversiteit UCL wordt er van 15 juni tot 15 september een **tentoonstellingskirkwie** in verschillende universitaire gebouwen gehouden die een beeld geven over zes eeuwen Katholieke Leuvense Universiteit.
- Als afsluiter wordt op 27 september het vernieuwde **Arenberginstituut** ingehuldigd. Dit werd omgebouwd tot een multifunctioneel centrum waar onder andere het Stuc zijn onderdak krijgt.
- Tussendoor zijn er nog vele andere activiteiten. Meer informatie vind je op de KU Leuven-website: www.kuleuven.ac.be

(da)

“Ik wil niet aktueel zijn, ik wil hedendaags zijn”

Lucas Vandervost, akteur en regisseur bij De Tijd, loopt al een tijdje met ijsberen in zijn hoofd. Neen, niet met de diersoort, ook niet met de zonderlingen die in het putje van de winter in ijskoud water springen, maar met het werkwoord. Na al dat koude denkwerk staat deze week de Belgische première van *Ijsberen-revue* in de Stadsschouwburg op de planken. Vandervost mag dan misschien geen ijsbeer zijn, hij is wel een bezige bij. Onmiddellijk na *Ijsberen-revue* brengt De Tijd een andere première: *Zien kijken*, gebaseerd op foto's van Magnumfotograaf Henri Cartier-Bresson.

Vandervost: «Ik maak een parkoer. De ene voorstelling geeft meestal de inspiratie voor de volgende. Het is een soort estafette van het doorgeven van dingen. Ik ontdek in een voorstelling dat het werken met aparte gedachten heel boeiend is omdat je die naast elkaar kan zetten zonder dat het ergens naartoe moet. Het idee voor *Ijsberen-revue* is twee jaar geleden ontstaan in de Voorruit. Ze nodigen toen elke maand iemand uit die zijn boekenkast even opendeed en vertelde waar hij literair doorgevoerd werd. In plaats van een opsomming te maken heb ik toen vrienden gevraagd om een fragment te lezen. Die avond heeft mij geïnspireerd om op die manier een teatervoorstelling te maken. We zitten met een vaste kern van zes acteurs maar per avond worden er nog eens drie gasten uitgenodigd die gewoon worden ingeschakeld.»

Veto: Hoe gaat u te werk tijdens het repetitieproces?

Vandervost: «We hebben de teksten al aan elkaar verteld en ingestudeerd. We hebben vier dagen om een structuur te zoeken en die voorstelling te maken. Elke akteur vertrekt met zijn eigen kennis en ambachtelijkheid. Het is een kwestie van de juiste balans te zoeken.»

Revue

«De vorm staat vast. Het skelet blijft hetzelfde: de acteurs gaan konstant van links naar rechts, daarom is het een revue. De revue is meer een vormelijk dan een inhoudelijk aspect. Van links naar rechts is voor mij ook de leerlichting: de mensen komen op en gaan af en ondertussen is er iets gezegd. De akteur komt niet als zichzelf, de akteur komt als personagetje. Ik probeer zoveel mogelijk vanuit de persoonlijkheid van de akteur te werken binnen een kader. We proberen wel een stilistische zuiverheid te zoeken, maar iedereen pakt die aan op zijn manier. Niet iedereen vertelt op dezelfde manier een verhaal. Ik zorg wel voor een soort zuiverheid, zodat de ene niet psychologisch ingeleefd gaat spelen en de andere objectief-alstandelijk. We zoeken naar een juist bad. Iedereen gedraagt zich daar op zijn manier, maar de *fond* is wel dezelfde. De mens is voor mij belangrijker dan het resultaat. Ik moet met mijn acteurs vooral aan tafel kunnen zitten eten en praten. We moeten kunnen discussiëren en het met elkaar kunnen vinden. Het publiek denkt dat De Tijd een gezelschap is, maar dat klopt niet: we hebben alleen een vaste kern van technici en een administratieve ploeg. Ik heb geen vast gezelschap omdat je dan elke keer weer dezelfde mensen moet gebruiken. Het zijn wel altijd dezelfde mensen die terugkomen, maar af en toe is er een nieuwe bij en af en toe gaat er iemand weg. De acteurs komen ook met ideeën, het is een wisselwerking. Ik doe alleen wat ik wil doen en dat is nogal literair gericht.»

Veto: De literaire teksten die u brengt zijn vaak moeilijke teksten. Geldt dat ook voor *Ijsberen-revue*?

Vandervost: «Die revue is een knipooig. Het woord *revue* is ook letterlijk te nemen:

ijsberen en revue duiden op terugkijken en weerzien. Weerzien is ook teruggaan, mekaar opnieuw tegenkomen en denken. We moeten denken en als er een literaire vorm gevonden wordt om te kunnen beschrijven wat je denkt, dan komt daar ook emotionaaliteit uit. Ik ga nooit iets doen om teatral te zijn of om teatral te doen. Teatraliteit is een vergroting, maar dat betekent niet dat je moet overdrijven. Vergroten is een gedachte de tijd geven om gedachte te zijn. En dan kun je je wel afvragen of zo'n tekst geschikt is voor teater, maar mij interesseert dat eigenlijk niet. Het is voor mij teater omdat we om acht uur beginnen, dinsdag hier in de Schouwburg, dat is de enige konventie.

Veto: Teatraliteit heeft voor u niets met overdrijven te maken, maar u doet bijna het omgekeerde: u werkt uiterst minimaal, enkel met tekst.

Vandervost: «Dat is ook al vergroten. Je moet de tekst zijn tijd geven, zijn werk laten doen zonder er zelf iets aan te mispeuteren. Ik zoek naar een afstandelijke betrokkenheid. Ik ben betrokken op wat ik zie en wat ik lees en die betrokkenheid wil ik laten zien, maar wel met de nodige afstand tot de auteur. Ik wil eigenlijk meer een soort tolk zijn. Ik moet niet doen alsof ik die tekst denk. Ik aanvaard het dat mensen het moeilijk vinden, maar we moeten in deze wereld leren omgaan met wat

dien, dus is er iets met mij gebeurd. Ik word erdoor bewogen en word een ander mens. Ik sta de mensen toe om af te haken: dan heb je toch respect voor je publiek, of niet soms?»

Eenzaamheid

Veto: Eenzaamheid speelt een belangrijke rol in uw werk. Opvallend is de positieve konnotatie die u eraan geeft.

Vandervost: «Eenzaamheid is de basis die schoonheid toestaat. Ik weet niet of mijn ontroering bij iets moois dezelfde is als jouw ontroering, ik kan dat nooit weten, ook al zitten we allebei met tranen in de ogen. Het is een ervaring die je hoopt te delen maar die eigenlijk alleen maar je eenzaamheid bevestigt. Schoonheid is de bevestiging van eenzaamheid en eenzaamheid staat de ervaring van schoonheid toe. Maar het is natuurlijk een luxe-eenzaamheid: ik heb het dan niet over de eenzaamheid van de vierde wereld die onder bruggen slaapt en op banken in het park. We moeten de eenzaamheid leren aanvaarden, ze is er altijd geweest en zal er altijd zijn. Deze zomer lag ik een maand lang in een hangmat in Frankrijk en las John Berger, die het heeft over de verliefdheid van oude mensen in Alpendorpen. Ik voelde mijoud dat te lezen opnieuw ziesten en niet zeven-

Veto: Wilt u de mensen aansporen tot denken bij een voorstelling?

Vandervost: «Ik kan het alleen maar zelf doen. Ik wil niet met een wijsvinger zwaaien. Ik denk dat de mensen wel degelijk denken. Mijn teksten hebben geen boodschap of moraal in de zin van 'zo moet ge denken'. Vorig jaar hebben we een voorstelling over politiek engagement gemaakt. We wilden niet tonen hoe de mensen met hun politiek engagement naar buiten moeten komen. Ik probeer eigenlijk de inhoud altijd een beetje te verluisteren en dat wordt dan soms ervaren als moeilijk, maar dat is eigenlijk een misverstand.»

«Ik respecteer het publiek te veel om het te laten zien hoe de wereld in elkaar zit.»

Veto: Wat is dan uw engagement?

Vandervost: «Ik heb veel mensen op hun tenen getrapt door hardop te zeggen wat ik denk en uiteindelijk is dat de zuiverste vorm van politiek: gewoon zeggen waar je voor staat. Politiek is niet alleen datgene wat de maatschappij direct benadert of verandert. Tom Lanoye is in Vlaanderen niet de enige artiest die politiek geëngageerd is. Het is niet omdat hij op een lijst gaat staan dat hij meer geëngageerd zou zijn.»

Veto: Politiek engagement heeft toch ook te maken met actualiteit.

Vandervost: «Ik ben absoluut niet bezig met de actualiteit, de actualiteit is voor het journaal. Ik wil niet aktueel zijn, omdat ik dan enkelvoudig te begrijpen ben, ik wil hedendaags zijn, maar dat is een heel groot verschil. Theater hoeft niet de spiegel van de maatschappij te zijn, het theater haalt het nooit van de pers op het vlak van aktueel zijn. Het interesseert mij eigenlijk niet. Ik kan alleen maar laten zien hoe mijn wereld in elkaar steekt en die is misschien anders of misschien ook hetzelfde. Ik weet niet wie er naar mijn voorstellingen komt kijken.»

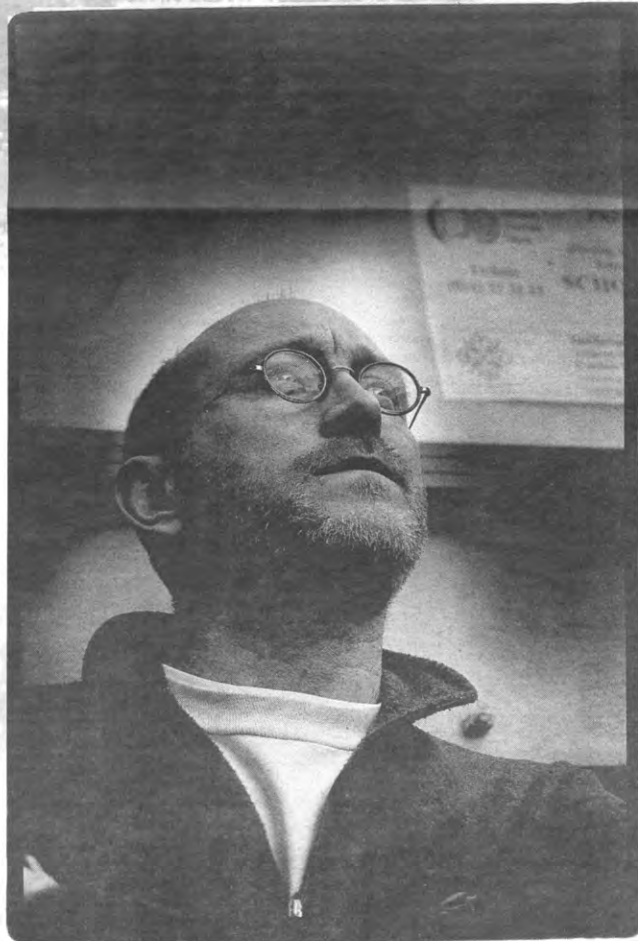
Foto's

Veto: Uw tweede voorstelling in Leuven, *Zien kijken*, heeft ook een heel aparte invalshoek: er worden foto's becommentarieerd door auteurs.

Vandervost: «Bekomentarieerd niet echt. Ik heb foto's van Cartier-Bresson aan zeven auteurs gegeven en die hebben zich daardoor laten inspireren. Sommigen beschrijven de foto's, anderen schrijven er een verhaal over dat na twee zinnen al niets meer met de foto te maken heeft, maar je voelt telkens dat de foto de aanleiding is geweest. Geen enkele auteur is op de hoogte van de keuze van de andere, dus niemand weet eigenlijk wat de andere heeft geschreven. Je krijgt zeven verschillende invalshoeken ook al gaat het feitelijk over hetzelfde: hoe je in de tijd kunt kijken, hoe je een moment uit je leven kunt kaderen. Cartier-Bresson kijkt ontzettend goed. De titel *Zien kijken* is ook een estafette van kijken naar iemand of zien naar iemand die kijkt: de foto wordt doorgegeven. Je hebt eerst de fotograaf die iets ziet, die foto gaat dan vervolgens naar een auteur, een akteur en het publiek. Die keten van één beeld, dat een seconde uit een leven is, passeert zoveel andere levens. Het zal ook wel geen teater zijn maar het gaat daarover. De enige verbinding is die ene man die ooit die klik heeft gedaan.»

Anne Dekerk
Diederik Vandendriessche

Ijsberen-revue om dinsdag 2 en woensdag 2 februari om 20 uur in de Stadsschouwburg. *Zien kijken* op dinsdag 8 en woensdag 9 februari om 20.30 uur, Vlamingenstraat 83.

(foto Steven Van den Eede)

moeilijk is, met wat niet te begrijpen is. Begrijpen wij de wereld dan? Ik begrijp de wereld van geen kanten, maar dat is een gevoel waar ik moet mee leren omgaan. Heel de maatschappij is veel te fel gericht op wat begrijpelijk is. 'Verstaan' is eigenlijk een veel mooier begrip: be-grijpen is hebbertig zijn en in ver-staan zit verplaatsing. Als ik een tekst versta, dan sta ik op een andere plaats na het lezen van die tekst dan voor-

tig, ik voelde dezelfde paniek om heel mijn leven alleen te zijn. Ik zag mij weer huldig naar telefoonkotjes lopen om te bellen naar de persoon die ik wilde, maar niet durfde bellen. Die opgewondenheid is triest, maar tegelijk het mooiste wat er is. Dat is het toppunt van emotionaaliteit: dat is geen sentiment. Ik zou heel graag willen dat deze voorstelling een voorstelling wordt over de schoonheid van de eenzaamheid.»

ALBATROS

DRAAIT NOG STEEDS

OP 78 TOEREN

GETUIGENISSEN

JoostH: "Ik ben nog nooit zo goed zat geweest als in den Albatros. Het bier is er echt aan te raden."

PaulJ: "De kussen die ik daar gezien heb zijn heter dan die in Salou. Zoveel prachtige vrouwen heb ik nergens anders gezien."

GoedeleL: "Den Albatros is beter dan SEX."

TineP: "Ik heb in den Albatros mijn lief gevonden. Allé, al mijn lieven."

LouisT: "Eén van de vele prachtige zalen die Leuven rijk is. Allemaal dankzij mijn beleid."

DieterS: "Ik geef er regelmatig fuiven. Weet je waarom? Het is de beste manier om mijn pree van thuis aan te spekken. En de tofste."

JohannesP: "Salich Kerstfest en een Kéluuklich Albatros."

PeterH: "Er gaat niets boven de Albatros om je ass eens goed te shaken."

SteveMillerB: "I'm gonna fly like an eagle."

GodfriedD: "Ik ga toch veel liever naar de cinema, hoor."

WalterC: "Ik ben nu 33 jaar en er is maar één plaats waar ik dat vergeet: Albatros."

LieveS: "Mij maakt het eigenlijk niet veel uit waar ik 's avonds eens kan ontspannen, maar om één of andere reden zit ik toch vaak in de Albatros."

GoddV: "En dan zijn er nog mensen die twijfelen aan het bestaan van God."

RobV: "Als ik de Albatros vroeger had ontdekt, dan zou ik hoegenaamd geen probleem gehad hebben met die 72 uur."

Enige gelijkenis of overeenkomst met bestaande of andere personen is natuurlijk volledig toevallig en zonder enige bijbedoeling. Zolang u ook maar naar de Albatros komt.

The Legend Continues

Voor alle fuiven, kan je
bij de Albatros
terecht.
Je draait zelf, of wij
zorgen voor iemand.
Voor de prijs hoef je
het niet te laten.

PRIJZEN

Huur zaal: 10.000,-

Vat bier: 5.500,-

Fles frisdrank: 80,-

INFORMATIE EN RESERVATIES

LOKO, 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven

016/32.37.89 (elke werkdag 14-18u)

fax: 016/22.01.03

loko@loko.student.kuleuven.ac.be

Dans: Drumming van Anne Teresa De Keersmaeker

De looper is oranje

De lof voor de choreografische werken van Anne Teresa De Keersmaeker is algemeen. Drumming is geen ekseptie. Vorige week wees iemand De Keersmaeker en haar gezelschap Rosas aan op de Stucagenda voor de maand februari. Het had ook het programmaboekje van CC Leuven kunnen zijn: "Die zijn bekend, niet?"

Wereldberoemd of niet, mooi is Drumming zeker. Enkel opgerolde tapijten, buizen en uitgetekende pentagrammen op de vloer decoreren het podium. Hun kleur is als de oranje straatverlichting. Terwijl het publiek de stoelnummertjes zoekt, drentelen de twaalf dansers al op de scène, handjes in de zij. Kwestie van de stijlvolle kleding in overwegend wit en zwart van Dries Van Noten nóchalant te showen?

Wiskunde

Zaallicht uit betekent klok aan voor zeventig minuten — het mag niet anders worden omschreven — dans. In wisselende formaties schieten de dansers door de ruimte, nu eens in groep, dan weer solo. Ze rennen in sirkels, trekken lijnstukken, vlieden naar middelpunten en lopen weer weg. Hier eens roepen zij elkaar op om te dansen, daar weer vliegt een trio langs een diagonaal. De dansers lijken te zweven door de danseskwenties. De verleiding tot dansen

haalt het telkens op het afwachten aan de kant van de bühne. Rosas danst met een tomeloze energie, opgezwepen door het polyritmische slagwerk, stemgeluid en kloukenschap. Alles leeft, er is geen dood moment. De chaos is op elk ogenblik schijnbaar: alle bewegingen zijn zorgvuldig gekonsipieerd. De talloze complexe dansfiguren zouden wiskundigen doen likkebaarden. De matematische precisie verhoudt zich niet tot een onderkoelde voorstelling. Drumming pakt de kijker intengedend beet in een aanwakkerende show. Zo wil de paradox het ook.

Drumming blikt terug op de choreografische carrière van Anne Teresa De Keersmaeker. Fase, Four Movements to the Music of

Steve Reich uit 1982 is de eerste choreografie na haar opleiding in New York. Ze gebruikte voor dat spannende, door haarzelf en Michèle Anne De Mey gedanst duet muziek van Steve Reich, met dwingend herhaalde, langzaam en bijna onmerkbaar verschuivende ritmes. De bijzondere relatie tussen dans en muziek zou een constante in het werk van De Keersmaeker worden.

Zestien jaar later, in 1998, put De Keersmaeker opnieuw inspiratie uit de muziek van de hedendaagse Amerikaanse componist Steve Reich. De eerste sekventie van Reich's Drumming, een van de referentiewerken uit de minimale muziek van de jaren zeventig, werd in Just Before (1997)

door Rosas gebruikt. De ritmiek van het slagwerk begint simpel, maar wordt door opeenstapeling en vermenigvuldiging gaandeweg complexer. De drums wisselen naar marimba, de stemmen sijften naar bellen. De muziek heeft iets ontgensprekelijks en bezwerends. Door een rijke en opwindende groepsdans in verhouding tot de muziek te brengen, mag ook Anne Teresa De Keersmaeker haar naam voor het werk schrijven.

Turnschoentjes

Drumming laat vooral zien hoezeer De Keersmaeker's dansvocabulary sinds 1982 is verrijkt: het wat puberaal wegdraaien van het hoofd, het zijwaarts gebogen bovenlichaam, de zwiepend arm die de romp, de beneën, de turnschoentjes en even later het hoofd in een bepaalde richting doet gaan — er is veel meer bijgekomen. De lagen in de ruimte worden intensiever en gevarieerder benut, de ruimte zelf intensiever en overtuigender in bezit genomen. De bewegingsmaterie is kleuriger, soepeler, complexer. Hoe jonge snaken dat kunnen weten? Anne Teresa herenamt het stuk in december vorig jaar voor het toneelgezelschap van haar zus Jolente (tussenstand, Stuc Leuven).

De Keersmaeker moet choreografe zijn omdat ze niet anders kan. De kracht die Drumming bevat, huist in de overheersende verleiding. Een tekst of een verhaal horen daar niet bij. Rosas's doel is dansen tot het hart sneller slaat en anders niets.

Ward Daenen

Rode looper voor Drumming van Anne Teresa De Keersmaeker en door Rosas op donderdag 3 februari en vrijdag 4 februari om 20:00 u. Schouwburg, Bondagenotenlaan 21. Info en reservatie: 016/20.81.33.

The Making of an Empire: doku over een Tsjetsjeens maffioso

De geschiedenis wordt mite

Aet Gallische dorpje van Asterix is het laatste dat zich tegen de Romeinen verzet. Aan de voet van de Kaukasus ligt een staat waar men met dezelfde hardnekkigheid de vreemde bezetters tracht buiten te houden: Tsjetsjenië. Op de grens tussen de Slavische en de islamitische wereld, is het een land waar de tijd op vele vlakken is blijven stilstaan. Een fassinerend land waar vechtijassen nog helden zijn en oude tradities in ere worden gehouden.

Wie had er tien jaar geleden van Tsjetsjenië gehoord? Een enkeling misschien die bij Solzjenitsyn had gelezen hoe de Tsjetsjenen als enigen hun trots behielden toen Stalin hen naar Siberië deporteerde. Pas in 1994, toen het onafhankelijkheid nastreefde en Rusland het de oorlog verklaarde, kwam Tsjetsjenië écht op de wereldkaart te liggen. Dat het moest gebeuren door middel van een militair eksploit is tekenend voor het verleden van het land.

In Tsjetsjenië kent iedereen die geschiedenis. Of het nu gaat om Timoer, Djenghis Khan of Stalin, de strijd tegen de onderdrukkers is uitgegroeid tot een mitologie. Wie voor de verdrukker — zeg maar

de Russen — een bandiet is, is voor de Tsjetsjenen een held. De tijden zijn echter van langsom minder romantisch geworden. De bandieten hebben nu priveeigens en staan tot in Moskou bekend als de gevreesde Tsjetsjeense mafia.

Eén van die warlords is Chozh-Achmed Noechajev. Noechajev stamt uit de "Siberië-generatie" en is het prototype van de maffioso: sjiek kostuum van Italiaanse snit, wandelstok met zilveren greep en een gepantserde mercedes. In de jaren tachtig pleegde hij de ene coup na de andere in de Moskouse onderwereld die hij volledig naar zijn hand zette. Talloze keren werd hij gearresteerd, even zoveel keren wist hij te ontsnappen. In zijn vaderland is hij een held want met het geld uit Moskou werd de ondergrondse beweging en later de oorlog gefinancierd.

Onthoofd

Noechajev wordt op zijn tocht door Tsjetsjenië gevolgd door de camera's van Jos De Putter. De Putter werkte als filmcriticus en freelance journalist voor een aantal Nederlandse kranten tot hij in de jaren negentig ook tv-programma's ging maken. Hij draaide een tiental documentaires over uiteenlopende streken als Roe-

menië, Cambodja en Liberia. Voor deze dokufilm over Tsjetsjenië, *The Making of an Empire*, vond hij niet meteen een crew. Enkele weken voor de afreis, in november 1998, werden nog vier medewerkers van een Brits telekombedrijf er ontvoerd en onthoofd. Uiteindelijk waren enkele Polen bereid om mee te gaan. Het feit dat ze onder de hoge bescherming van Noechajev zouden reizen, stelde De Putter gerust.

In het hartje van Tsjetsjenië treft de filmcrew een mengelmoes van Slavische bontmutsen en islamitische neusdoeken. Mystiek en folklorie vieren er hoogtij. Waar de meeste volkeren vooruit willen, zetten de Tsjetsjenen het liefst de klok terug. De eerste president, Doedajev, vatte ooit het plan op om een hoge klok op het centrale plein van Grozny te plaatsen waarvan de wijzers tegen de tijd in lopen. De nationale trots is de zikrdans, een combinatie van rei, headbanging en krijgsgesang. Elke vreemde bezetter verbood de dans maar zonder resultaat. De tradities zijn heilig. Het land drijft ook op clankultuur en bloedvraak. Noechajev wordt in heel het land gefeerd als een tsaar, terwijl zijn sekretaris per gsm contacten onderhoudt met het westen. Voor liefdadigheidsfeestjes ten voordele van de Tsjetsjeense kinderen weten zij zonder moeite jetsetfiguren als Julio Iglesias of Liz Taylor te strikken.

Pijpleiding

Noechajev's droom is een nieuwe stad, gestructureerd volgens de oude principes, gevormd naar de negen bergen of is-lam. De twee ex-presidenten van Tsjetsjenië en ook de huidige, Aslan Mashadov, waren en zijn persoonlijke vrienden en het verhaal van Noechajev gaat dan ook naadloos over in dat van de staat. Daar wordt duidelijk

waarom de internationale gemeenschap het laatste decennium zoveel belang is gaan hechten aan een staat die tenslotte niet meer is dan een vlekje op de grote sovjetkaart. De Putter en zijn crew worden meegetroond naar de recent ontdekte olievelen van Bakoe, Azerbeidjan. Om de olie van Bakoe naar de Zwarte Zee te krijgen waar ze kan verscheept worden, zijn pijpleidingen nodig en deze lopen dwars over het Tsjetsjeense grondgebied. De Tsjetsjenen zijn vastbesloten om die pijpleidingen als wapen te gebruiken. Om met de woorden van Noechajev's sekretaris te spreken: "Men kan pijpleidingen bouwen om Tsjet-

tsjenië heen maar niet om de Tsjetsjenen. Ze zullen nooit veilig zijn!"

Tsjetsjenië is ondertussen weer in oorlog. In augustus 1999 riep krijgshoofd Basajev de "heilige oorlog" uit met buurland Dagestan. De Russische reactie was net dezelfde als in 1994. De bandieten zouden gauw gestraft worden. Ondertussen zijn we een half jaar verder en blijft alle resultaat uit. In het nieuws duiken zelfs berichten op over onderhandelingspogingen met Tsjetsjeense warlords. Misschien is Chozh-Achmed Noechajev wel een van hen. Misschien legt hij er dit keer het bijtje bij neer en wordt hij mee een deel van de geschiedenis. Als moderne Robin Hood of als machtswellusteling, als visionair of als bedrieger? De Putter's reportage toont, neem geen stelling in. De geschiedenis wordt mite.

Peter Mangelschots

The Making of a New Empire draait op dinsdag 8 februari om 20 u in de Stuczaal.

Duivels gezocht

Ter gelegenheid van de feestelijkheden rond 575 jaar KU Leuven zal er op 31 maart en 1, 2, 5, 6, 7, 8 en 9 april een Middelnederlands spektakelstuk opgevoerd worden. Een cast van studentenauteurs zal dit *Redentiner Osterspiel* in het authentieke decor van het, vanaf dan als werelderfgoed erkende, Begijnhof brengen.

Het *Redentiner Osterspiel* bolt lekker. Hele scènes staan al op poten en er wordt dicht verder gewerkt. Om het geheel echter nog dat *je ne sais quoi* te geven zoekt de organisatie nog een veertigtal figuranten. Ze zijn ook nog op zoek naar één of twee studentenauteurs die de rol van David en duivel Belial zouden willen spelen. Geïnteresseerden worden op maandag 7 februari verwacht in de kapel van het Kadoc (Vlamingenstraat 39) om 20 u.

(mvs)

Meer info is te verkrijgen op 016/32.45.51 op dinsdag en woensdagmiddag tussen 13 u en 17 u.

lezershriever

vervolg van p. 2

voorzorgsprincipe waarbij de voorstanders van nieuwe technologieën of chemicaliën de nodige bewijzen in verband met de veiligheid dienen voor te leggen en op die manier de regering en de publieke opinie moeten overtuigen dat er geen gevaar dreigt voor het leefmilieu. Paradoxaal genoeg zijn de WHO-regels zo opgesteld dat tegenstanders de WHO-eksperts met de nodige bewijslast de onveiligheid moeten kunnen aantoonen. Door middel van etikettering beschikt de konsument over voldoende informatie over het effect van hun aankopen op het milieu, hun gezondheid en de samenleving om een verantwoorde keuze te maken.

Bart Naessens,
doktoraal onderzoeker aan de VUB
Peter Tom Jones, doktoraal
onderzoeker aan de KU Leuven

WHO (2)

Zelden heb ik in Veto zulke ideologische mistpuitje gelezen als in de vrije tribune van Erik Roeckens over de WHO-konferentie in Seattle.

Vooreerst het begrip 'vrije landen'. Roeckens is wel zo snugger om het over 'ekonomisch' vrije landen te hebben omdat hij (hopelijk) ook wel zo slim is om te weten dat die ekonomische vrijheid dikwijls

samengaat met politieke dictaturen. Voorbeelden te over, zoals het Indonesië van Soeharto, Chili onder Pinochet, het huidige China enzovoort.

De globalisering voorstellen als een dienst aan de armen is wel het toppunt van sinisme. Beste Roeckens, laten we een kat een kat noemen. De globalisering is bedoeld om van de ganse wereld één groot jachtgebied voor de multinationals te maken, met zeer negatieve gevolgen: rooibouw op de natuur, overuitbuiting en leegroef van het Zuiden (en nu ook het Oosten), een sterke vermindering van de biodiversiteit en kulturele verscheidenheid, een steeds grotere kloof tussen arm en rijk, afbraak van sociale voorzieningen enzovoort. Het anders willen voorstellen is de mensen zand in de ogen strooien!

Over de katastrofes die de vrije markt en de globalisering in de wereld aanrichten, werd in dit blad reeds meermaals geschreven. Ik kan Roeckens ook verwijzen naar de uitstekende brochure over de kloof tussen arm en rijk die enkele maanden geleden bij het nationaal centrum voor ontwikkelingsamenwerking (11.11.11) verscheen.

Toch nog enkele voorbeelden (bron: UNDP). Sinds 1980 zagen de één miljard armen hun inkomén achteruitgaan. In Latijns-Amerika, waar de ekonomie sinds de jaren '80 sterk liberaliseerd werd, verduubelde de afgelopen vijftien jaar het aantal extreem armen. In Chili steeg het

een waaijer aan mogelijkheden

LEDO COPY

Tiensestraat 118
Tel: 23 70 30

Tiensestraat 88
Tel: 23 70 02

Naamsestraat 115
Tel: 23 70 03

procent armen tussen '70 en '95 van zeventien naar zevententwintig procent. In het 'globaliseerde' Mexico komen er elk jaar één miljoen armen bij. In het meest liberaliseerde land van West-Europa, namelijk Groot-Brittannië, leeft volgens een studie van de befaamde London School of Economics één derde van de kinderen in armoede, drie maal meer dan twintig jaar geleden. De arbeidsomstandigheden zijn sinds de globalisering in gans de wereld sterk verslechterd. Het feit dat er landen zijn met een sterke stijging van het BBP per hoofd van de bevolking zegt nog niets over de levenskwaliteit van de meerderheid van die bevolking. Cuba, met een laag BBP, scoort op veel vlakken (gezondheidszorg, cultuur, onderwijs, sociale voorzieningen) veel beter dan veel landen met een veel

hoger BBP per hoofd.

Roeckens's vergelijking tussen Oost-Indië en Zwart-Afrika slaat nergens op. Het is juist door sterke staatsondersteuning en het afschermen van de eigen markt dat landen als Zuid-Korea, China enzovoort zich ekonomisch konden ontwikkelen. Afrika is daarentegen sinds de jaren '80 (terug) een zuiver wingewest voor westerse bedrijven. Sindsdien is het aantal katastrofes en de armoede er niet meer te overzien. In China nemen trouwens de sociale spanningen de laatste jaren hand over hand toe. Al mag dan voor Roeckens misschien het spreekwoord "Wat baten kaars en bril, als den uil niet zien en wil?" van toepassing zijn, de massale akties tegen de WHO-konferentie in Seattle hebben echter aangetoond dat steeds meer mensen en organisaties de waanzin van de vrije markt in vraag beginnen te stellen. Er is dus nog hoop voor de mensheid in de eenentwintigste eeuw!

Roger Liekens, Kessel-Lo

vrije tribune

Naar een nieuwe invulling van het vak godsdienst

Reeds geruime tijd denken studenten en betrokken professoren na over de invulling en het bestaansrecht van het vak godsdienst. Het is een aantal studenten een doorn in het oog dat onze universiteit in deze moderne tijden die, zoals iedereen weet, door steeds verdergaande sekularisatie gekenmerkt worden, haar studenten verplicht in hun opleiding, wat die ook is, een vak godsdienst te volgen. Godsdienst is voor hen niet meer dan een historische blunder, een ideologie die haaks staat op het democratische gedachtegoed. Men zou er dan ook beter aan doen wat meer aandacht te hebben voor de relevante sociale kwesties. Reflectie houden, duidelijk nut voorstellen en vooral democratische informatie verstrekken is dan de boodschap. Dan zal je werkelijk kunnen nadenken over hoe onze samenleving er beter en rechtvaardiger kan gaan uitzien, godsdienst geeft alleen maar aan hoe je het niet moet doen.

Het is ongetwijfeld waar dat het zinvol zou zijn om maatschappelijk relevante vakken als interkulturele keuzevakken mogelijk te maken. Van de rest van de redenering klopt echter niet veel. Om te beginnen leven we niet in een goddeloze tijd, alleen ziet die God er anders uit dan pakweg vijfhonderd jaar geleden. Ten eerste betekent dit nog niet dat we niets uit dat oude Godsbeeld kunnen leren en ten tweede hoeft een vak godsdienst het niet uitsluitend daarover te hebben, zoals nog moge blijken.

Een blijvend misverstand is de gelijkgeschakeling van geloof en religie. Religie kan je als buitenstaander bestuderen, het gaat om wat mensen doen met hun geloof, hoe ze het bevormen enzovoort. Ik kan me voorstellen dat je daar geen boodschap aan hebt. Iets anders is het echter om te zeggen dat je geen boodschap hebt aan nadenken over geloof. Geloof heeft alles te maken met loslaten, met oog hebben voor het transcendente, met het in het gezicht kijken van wat ons angst aanjaagt.

We leven inderdaad in een moderne tijd. Een tijd van 'ik heb geen tijd', beheersingsdenken, nusdenken dat zich als normatief doet uitschijnen maar eigenlijk alleen maar gericht is op winstbejag en de bevrediging van steeds excessievere grillen. Alles wat niet in een rationeel te beheersen nus-calculus past, wordt als 'des duivels' uitgebannen.

Want waar is de hedendaagse kleine mens bang voor? Voor al wat hij of zij niet voorzien kan, beheersen kan, in een deterministisch keurslijf wringen kan. Dit is de hubris van onze tijd. Dit is de onoverkomelijke angst van onze tijd. Wat we niet begrijpen, is slecht. Dat is de grondgedachte van racisme, dat is de grondgedachte achter het afgeschafte willen zien van een vak als godsdienst.

Godsdienst gaat immers niet om het geven van informatie zodat we een redelijke individuele keuze kunnen maken. Tot geloof word je geroepen, iedereen, en of je dat geroepen worden nu kerkelijk of maatschappelijk bevoormt, is eigenlijk irrelevant, vind ik. Het gaat hier om een engagement, dat is tegen wil en dank in wel moet openemen. Je laat los, je erkent dat je niet alles in de hand hebt, dat je niet alles begrijpen kan. Je weet je gekonfronteerd met wat verder gaat dan wat je redelijk benoemen en beargumenteren kan. Persoonlijk nu is niet meer van belang op zo'n moment, het gaat er om of je er voor de andere bent wanneer het nodig is. Zowel thuis als in de les als in de samenleving.

En God dan, denk je misschien. Het goddelijke is er in vele gedaanten. Er is de levende God van het kristendom, er is de filosofische God die verwijst naar wat achter de grens van het redelijke en het menselijke ligt, en er is misschien ook wel de maatschappelijke God, die zich toont in iedere mens die we gelukkig kunnen maken. Hoe dan ook, denken over het goddelijke is altijd een denken over wat meer is dan de eigen momentane preferenties. Het is oog krijgen voor de andere, oog krijgen voor allerlei reductieprocessen die van mens en wereld iets anders maken dan ze zijn, iets dat past in de wetenschappelijk-matematische denkwijze. Want net zoals literatuur en kunst vormt geloof een radikaal ander paradigma om de wereld mee te bekijken.

Als godsdienst dan niet enkel gaat om naar de kerk gaan en ons oproept om na te denken over hoe we de wereld beter kunnen maken, om het fameuze Rijk Gods te bereiken, is het dan echt zo onzinnig om juist een warm pleidooi te houden voor een herwaardering van het vak godsdienst? Wanneer godsdienst onze ogen tracht te openen voor het grotere geheel, dat met een angstaanjagende zekerheid op ons afkomt, waar we bang voor zijn zoals we bang zijn voor alles wat op ons

afkomt zonder dat we het kunnen beheersen, kan het vak godsdienst ons dan niet helpen deze angst onder ogen te zien, zodat we weten wat er mis is met al die andere angstreacties voor het onbekende (diskriminatie, racisme, etnocentrisme, nationalisme...)?

De reaktie waarmee deze tekst opende, lijkt me dan ook een tipisch verschijnsel te zijn dat onze Zeitegeest prachtig illustreert. Het is niet meer en niet minder dan koudwaterrees, terwijl het bad net warm is. En ja, godsdienst heeft een meerwaarde tegenover bijvoorbeeld genderstudies. Het gaat er niet om het overdragen van informatie, zodat we de andere (en onze eigen) reaktie beter zouden begrijpen. Want begrijpen neemt onze angst nog niet weg. Begrijpen op zich is geen garantie voor concrete verandering. Wel gaat het om een presenteren van een levenshouding, die niet noodloos aansluit bij het voortdurende berekenende denken, waartoe uiteindelijk ook genderstudies behoren in het merendeel van de gevallen. Een levenshouding die maakt dat je niet meer moet wachten tot je op onrechtvaardigheden gewezen wordt, maar zelf ziet waar de problemen zitten, wie je helpen en beminnen moet. Feiten geven je nog geen ethische normen, geloof wel.

Ik weet het, de visie op geloof en godsdienst zoals ik ze hier schets, is niet de visie die je vaak van officiële zijde horen zal. Daar wordt vaak nog een taal gebruikt die niet van deze tijd is en die velen dan ook niet meer begrijpen. En toch ben ik er overtuigd dat velen zich zullen kunnen vinden in de bovenstaande schets, als ze de weerstanden in zichzelf maar kunnen overwinnen en het een eerlijke kans geven. Ik ben dan ook volledig te vinden voor een nieuwe invulling van het vak godsdienst, met vooral een taal en voorbeelden waar wij studenten iets aan hebben. Ik geloof echter niet dat godsdienst ons niets meer te zeggen heeft en stamt uit milieu die niet democratisch zijn. Misschien is de kern van de zaak dat democratie gewoon een andere invulling krijgt, niet één waarbij we onze mening mogen zeggen, maar wel één waarbij we dat mogen doen waarvoor we diep in ons weten dat het goed is. Moge deze benedenking dan ook meespelen bij al wie zich over deze kwestie buigt.

Sin Declerc,
tweede licentie filosofie

WHO (3)

Wij kunnen alle begrip opbrengen voor de nobele bezorgdheid van de heer Erik Roeckens om het lot van de armen van deze wereld, maar niettemin zouden wij toch een aantal bedenkingen willen formuleren bij zijn Vrije Tribune. Met name zijn ongenueanceerde en karikatuurale schets van de WHO-critici en zijn theoretisch reductio-nisme, ondersteund door zijn empirisch selektivisme, worden door ons weinig gesmaakt.

Vooreerst hekel ik Roeckens de WHO-tegenstanders die met "hun oproep een einde te maken aan de wereldhandel en de kapitaalstromen" de armste landen een minimum aan welvaart ontzeggen. Uit dergelijke sloganske bewoordingen blijkt duidelijk dat Roeckens de kritiek op de WHO niet goed begrijpt. Deze kritiek spits zich voornamelijk toe op haar bijdrage aan een wereldwijde leveling down van arbeids- en milieunormen, een manifestatie van haar fundamenteel ondemocratisch karakter, wat toch wel iets anders is dan een absurd pleidooi voor het afschaffen van de wereldhandel. Over arbeidsomstandigheden spreekt Roeckens niet eens en wat milieu betreft, verwijst hij naar artikel XX, dat echter niet de minste daadwerkelijke slagkracht heeft. Ten slotte vindt de heer Roeckens de WHO best wel democratisch want het is "gewoon een conferentie van 134 (meestal) democratisch verkozen vergaderingen". Maar de kritiek richt zich juist op de uitholling van de democratie. De inspraak van de bevolking wordt beperkt tot één keer om de zoveel jaar een bolletje kleuren; het aldus verkozen parlement wordt buiten spel gezet door de regering, die haar macht op haar beurt afstaat aan de financiële markten, de MNO's en internationale instellingen zoals de WHO.

Roeckens's onbegrip voor de eis van basisdemocratische controle van onderuit op de wereldekonomie is echter nog niets in vergelijking met de eenzijdigheid van zijn ekonomische analyse. Hier gaan we volgende week nader op in.

Jan Wostyn en Johan van den Broek,
eerste licentie Ekonomische
Wetenschappen

zoekertjes

✓ Het lezen van de volgende zoekertjes zal zeker ernstige schade toebrengen bij maagdelijke conservatieve katholieken.
 ✓ Hoi knuffelhaasje.
 ✓ Knuffelkijntje je bent te vroeg Valentijn is pas binnen twee weken.
 ✓ Lieveke, sukkes met de feestweek van musicologica. Mosj.
 ✓ Kris Roselle tikt met plezier al uw papers, eindwerken, enz. Hof ter Bekelaan 12, 3020 Winksele-Herent - Tel: 016/207077.
 ✓ Scorpio organiseert nog eens een gitaarfuif op woensdag 9 februari in zaal Rumba.
 ✓ Gratis één CD naar keuze bij het bestellen van één maaltijd in de Parijsstraat 34. Geldig

van 7 februari 2000 tot 31 december 2999.
 ✓ Artikel 67 bis van het zedenreglement van 't Stuc verbiedt seks tussen vrijwilligers van 't Stuc in 't Stuc. Indien men dit artikel niet volgt dan heeft men geen recht meer op vrijkaarten.
 ✓ Gezocht: woongroep die ophoudt te bestaan en waarvan het huis kan doorgegeven worden. jan.heynen@student.kuleuven.ac.be
 ✓ Freaks van The Simpsons, South Parc, Madonna en Death Metal worden op dinsdag 8 februari vanaf 20u in AV 01.12 verwacht voor weer een spetterende extravagante picturemania van Da Extravaganza Alternativa Days.
 ✓ De fans van de knappe zwangere Hilde van

't Stuc vinden het spijtig dat zij vanaf 1 februari tot en met 1 november niet meer op het onthaal bevindt.
 ✓ De fans van de knappe blonde Sofie zijn dan weer dolgelukkig dat zij vanaf 1 februari weer op 't onthaal van 't stuc zit. Zij is nog niet zwanger dus waag uw kans.
 ✓ Postbode Moos dankt de inwoners van de Noordmannerstraat, Ierse Predikhertenstraat en de Wijnpersstraat voor de gulle nieuwjaarsfoofien.
 ✓ Gezien op Rumble in the Rumba op 25 januari: knappe jonge kerel in flashy oranjeblauw t-shirt. Vertrrokken omstreeks 4u30. Wil jij dringend mailen naar krinein@hotmail.com
 ✓ Fisks drank en eten voor iedereen die een kijkje komt nemen bij de opening van de Katamaran in de Parijsstraat 34 op vrijdagavond vanaf 20u30.
 ✓ Maarten (vrijwilliger van 't Stuc)is dit weer een eksperiment van jou om met een onerva-

ren minderjarige stoelpoes in bed te kruipen nadat je met een meerderjarige ervaren stoelpoes geëksperimenteerd hebt?
 ✓ Naar aanleiding van 575 jaar Kul, geeft de Kul een bon ter waarde van 575 fr. te verbruiken in de Alma of in de Acco aan de eerste 575 bellers. Bellen op 2 februari vanaf 9 u naar 21.19.00.
 ✓ Gezocht: knappe kleine roodharige superboezemvrouwe met muzikale creativiteit voor een erotische musical op dinsdag 22 februari om 20 u in AV 01.12.
 ✓ Mensen die deze zoekertjes maar niets vinden, kunnen zich aanbieden als vrijwilliger voor een eutanasiaproef georganiseerd door de fakulteit geneeskunde.
 ✓ 4 mannen en 1 vrouw zoeken 4 vrouwen en 1 man. Seks geen bezwaar. Afspraak aan toeg in Fak Lettoren.
 ✓ Newton is dood, Einstein leeft niet meer en Van Houdt voelt zich ook al niet zo lekker...

agenda

ad valvas

door Kenkie

DINSDAG

19.00 u **KONSERT** Soloproductie laatstejaars dramatische kunst, in Herestraat 53, toeg. gratis, org. Lemmensinstituut.
 19.00 u **LEZING** 'Expanding the Opportunities for Women in Science and Engineering', door toekomstig iredoktore M. Dresselhaus, in Promotiezaal Universiteitshal, org. KU Leuven.
 20.00 u **FILM** New Harvest Special: 'Terminus Paradis' van Lucian Pintilie. Roemeens met Franse ond. Een ontroerend portret van liefde tegen alles in, in Stuczaal, toeg. 175/150/125/100, org. Stuc.
 20.00 u **TEATER** De Tijd speelt 'Usberenrevue', regie Lucas Vandervost. Een greep uit hun

repertoire en uit materiaal dat nooit het podium zag ... (première), in Schouwborg, toeg. 450/350/250, org. CC Leuven.
 20.00 u **VERGADERING** over de Baskische kwestie, met Vincent Scheltjens, in Los Buenos, Parkstraat 14, org. SJW.
 22.30 u **FILM** New Harvest: 'Flowers of Shanghai' van Hou Hsueh Hsien, een intieme film over Chinese bordelen, in Stuczaal, toeg. 175/150/125/100, org. Stuc.

WOENSDAG

14.00 u **FILM** 'Het Sacrament'. Vlaams drama van Hugo Claus, met Frank Aendenboom, Jan Deeleir, Carl Ridders en Marc Didden, in Vlaams filmmuseum, Vander Kelenstraat 30.

toeg. 50/25, org. Vlaams filmmuseum en -archief.
 19.00 u **KONSERT** Soloproductie laatstejaars dramatische kunst, in Herestraat 53, toeg. gratis, org. Lemmensinstituut.
 19.00 u **LEZING** 'Human Rights Today', door iredoktore Mary Robinson, in Promotiezaal Universiteitshal, org. KU Leuven.
 20.00 u **DEBAT** Añelbeleid en mensenrechten, in MTC 00.16, org. Gastvrij Leuven.
 20.00 u **FILM** 'Het Sacrament'. Vlaams drama van Hugo Claus, in Vlaams filmmuseum, Vander Kelenstraat 30, toeg. 50/25, org. Vlaams filmmuseum en -archief.
 20.00 u **KONSERT** 'Jean de Castro en de renaissancepolyfonie in Europees perspectief', in Kerk Groot Begijnhof, toeg. 250/200/150, org. KU Leuven.

20.00 u **SCHRIJFKAFEË** Briefschrijfvond, in kafee Den Amedeo, org. Amnesty International Leuven.
 20.00 u **TEATER** De Tijd speelt 'Usberenrevue', regie Lucas Vandervost, in Schouwborg, toeg. 450/350/250, org. CC Leuven.

DONDERDAG

20.00 u **BENEFIETAVOND** 'Kraken een misdaad? Leegstand een oplossing!', met sprekers Genste en Leuvense kraakbeweging, spektakulaire video's en fototentoonstelling, in Los Buenos, Parkstraat 14, org. Tegenstroom en Sociaal centrum.
 20.00 u **DANS** Rosas brengt 'Drumming', in een choreografie van Anne Teresa De Keersmaecker. Gebaseerd op Steve Reich's gelijknamige kompositie, in Schouwborg, toeg. 700/500/300, org. CC Leuven.
 20.00 u **KONSERT** Big Band Lemmensinstituut o.l.v. Ed Neumeister, in Herestraat 53, toeg. gratis, org. Lemmensinstituut.
 20.00 u **KONSERT** 'Jean de Castro en de renaissancepolyfonie in Europees perspectief', in Kerk Groot Begijnhof, toeg. 250/200/150, org. KU Leuven.
 20.00 u **LEZING** 'Domestic Workers Movement in India', door iredoktore zuster J. Devos, in Kleine Aula MTC, org. KU Leuven.

VRIJDAG

20.00 u **DANS** Rosas brengt 'Drumming', in een choreografie van Anne Teresa De Keersmaecker, in Schouwborg, toeg. 700/500/300, org. CC Leuven.
 20.00 u **KONSERT** Will Tura in concert, in Auditorium Minnepoort, toeg. 1250, org. Vriendenkring 2000.
 22.00 u **FUIF** Holebifui, in Lido, org. L'Heure Exquise.
ZATERDAG
 20.00 u **KONSERT** Will Tura in concert, in Auditorium Minnepoort, toeg. 1250, org. Vriendenkring 2000.
 20.30 u **KONSERT** Klankjorum: Roland en Tucker Zimmerman, in CC De Wildeman, Schoolstraat 15, Herent, toeg. 350/300, org. CC De Wildeman.
 22.00 u **FUIF** '70-'80-'90-fuif tvv de Make-a-Wish Foundation Belgium Vlaanderen vzw, in de Brabanthallen.

ZONDAG

20.00 u **FILM** Filmfun: 'Het rijk der passie' van Nagisa Oshima. Een prachtige film over seksuele obsessie, dood en wroeging, in Stuczaal, toeg. 175/150/125/100, org. Stuc.
 22.30 u **MUZIEK** 'Jazz Op Zondag', in Stucbar, toeg. gratis, org. Stuc.

MAANDAG

20.00 u **FILM** New Harvest: 'Chacun pour soi' van Bruno Bontzolakis. Frans, Ned ond, in Stuczaal, toeg. 175/150/125/100, org. Stuc.
 22.30 u **FILM** Filmfun: 'Het rijk der passie' van Nagisa Oshima. Een prachtige film over seksuele obsessie, dood en wroeging, in Stuczaal, toeg. 175/150/125/100, org. Stuc.

Alfa

Feestweek: • 31/01 om 20.00 u: Flying Aimbiegelbrothers millennium kwis, in Patapouf. • 01/02 om 21.00 u: Diskofoet + Heavy Robbins, in Blauwe Kater. • 02/02 om 13.00 u: Indian Summer (tentoonstelling in Brussel), afspraak aan de bareel. • 02/02 om 20.00 u: Kantus, in Patapouf. • 03/02 om 20.00 u: Lezing Prof dr J Driessen over opgravingen in Palaikastro (Kreta), in MSI 00.28. • 03/02 om 21.00 u: Westernavond (verkleed), in Perma.

Chemika

• 02/02 Industriedag, in 2005.

Ekonomika

Lustrumweek Dulci: • 31/01 om 20.00 u: House en Disko Cocktailparty. • 01/02 om 13.00 u: Zwabierennamiddag. • 01/02 om 18.00 u: Fondue, toeg. 250. • 01/02 om 20.00 u: Stella Happy Hour. • 01/02 om 22.00 u: Snowparty. • 02/02 om 13.00 u: -Kaart-, flipper-, kikker- en nagelkloptormooi. • 02/02 om 23.00 u: Optreden Trench-Coat Convention met Tom Barman en Aldo Lino. • 03/02 om 13.00 u: Verkiezing sterkste man en vrouw van den Dulci. • 03/02 om 18.00 u: Dulci Proms met optreden van EKO-band. • 03/02 om 20.00 u: 10 gratis vaten-TD. • 04/02 Filmnamiddag.

Eoos

• 02/02 Fuif, in Blauwe Kater. • 03/02 Tapnamiddag, in Fak Letteren.

Farmaceutica

• 03/02 70, 80 & 90's party van de ziekenhuisapothekers, in Cuythoek, toeg. 50/70.

Germania

• 31/01 Filmweek (tot donderdag), met heel veel film, in MSI. • 31/01 om 21.00 u: Koppkantus, in Ambiorix. • 01/02 om 20.00 u: Kwartfinale IFB-volleybal (heren), in KB-sportshal.

Historia

• 01/02 Gratis film, in MSI 03.18.

Katechetika

• 01/02 om 21.00 u: Fuif, in Cuythoek.

Klio

• 01/02 IFB-volleybal: kwartfinale tegen Germania. • 03/02 om 20.30 u: Kantus, in Tir Na Nog.

LBK

• 01/02 Tex-mex-avond, in Gnorgl.

LLK

Feestweek: • 01/02 om 20.00 u: Swingspaleis-kantus, in 't Plectrum. • 02/02 om 20.00 u: Bowling, in Naamsestraat. • 03/02 om 19.00 u: Receptie, in Kelder Sedes. • 03/02 om 21.00 u: Drink, in Bar del Sol.

Medica

Half-time: • 31/01 Kroegentocht. • 01/02 om 12.00 u: Paintball. • 01/02 om 18.30 u: La Grande Bouffe, in Zaal Monella. • 01/02 om 20.30 u: Live optredens, in Doc's. • 02/02 om 13.00 u: Filmnamiddag, in Gal & Ga2. • 02/02 om 20.30 u: Playback en karaoke, in Doc's. • 03/02 Doc's en Downtown Jack. • 03/02 om 19.00 u: Proffenkwis, in Lido. • 04/02 om 12.30 u: Brunch, in Zaal Monella.

Merkator

• 31/01 om 19.00 u: Filmavond: 'Dream with the fishes' en 'American History X', in Zi. • 02/02 Industriedag der Wetenschappen, in C2005. • 02/02 om 21.00 u: Thema-avond, in 't Plectrum.

Musicologica

Feestweek: • 31/01 om 19.00 u: Open presidiumvergadering. • 31/01 om 20.30 u: Voetbal, op het Ladeuzeplein. • 01/02 om 13.00 u: Begin 24-urentap. • 02/02 om 08.30

“Wat ik het meest ga missen zijn mijn vrouwen”

De huidige gerant van Alma 1 maakt omwille van zijn nakende pensionering zijn laatste maanden in Alma mee. Na tweeëndertig jaar arbeid loopt Karel Van Eyken nog over van de verhalen en anekdotes: zijn theorie over 'de versekking', de komst van vegetarische schotels en de ondergang van lichtmaaltijden.

Karel Van Eyken schreef in achtenzestig geschiedenis als militant Almapersoneelslid temidden van de rijkswachtkombies en de waterkanonnen: «Eind jaren zestig, ten tijde van de beruchte betogingen, ben ik gestart in Alma 1, de spil in het ganse gebeuren, gelegen in de Bondgenotenlaan. Bij een charge van de rijkswacht gooiden wij de deuren van het restaurant open. De studenten kwamen dan binnengestroomd. Wij lieten de betogers langs het Lepelstraatje — de achterkant van het Almagebouw grensde aan die straat — ontsnappen. Enorm plezierige momenten waren dat.»

«Ik had een nieuwe wagen, een kever. Natuurlijk wilden de studenten die als barrikade gebruiken tijdens de onlusten. Ik liep in allerijl naar buiten — gelukkig dat ik die studenten kende — en riep: “Stop, dat is mijn auto”. Zo kon ik verhinderen dat ik hem bijna kwijt was. De charges waren soms zeer zwaar. Mijn buro werd wel vaker omgedoopt tot ziekenboek: de studenten brachten degenen die klappen hadden gekregen naar mijn buro. Met zes, zeven man lagen ze daar dan op de grond. Zelfs Alma 1 is niet gespaard gebleven van een inval van de rijkswacht. Dat is normaal verboden. Ik was daar zo kwaad om dat ik naar het kordon op de Bondgenotenlaan toeliep om van mijn neus te maken. Omstaanders riepen toen naar mij: “Meneer, denk aan uw vrouw en kinderen!”»

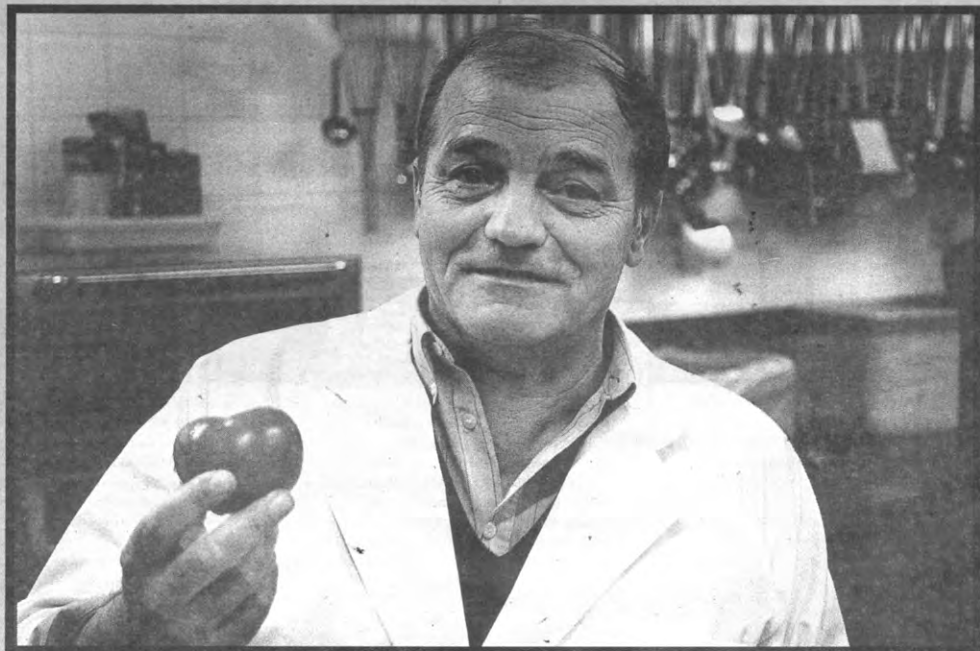
Vegetarisch

Veto: Alma was blijkbaar het kloppend hart van Leuven.

Van Eyken: «Het was dé uitgaans- en ontmoetingsplaats van Leuven. De filmzalen Het Forum en de Rex lagen vlakbij. Kafees en restaurants had je toen minder. Als je met je vriendinnetje wilde afspreken, gebeurde dat in de Alma. Het restaurant was tot twaalf uur 's nachts geopend. In de jaren zeventig kwam daar verandering in. Ik heb daar een eigen theorie voor ontwikkeld: de versekking. In negenenzestig woonden de jobstudenten boven Alma 1. Het katoelieke was hier echt ingeprent. Als de conciërge of ik hier rondliepen ging de vriendin niet mee naar boven. Sinds de revolutie van 1968 mocht plots alles. Na de film kwamen de studenten met hun vriendin in Alma 1 een glaasje wijn drinken en kon men niet rap genoeg op de kamers boven zijn. Wat gisteren niet mocht, mag vandaag wel én met de glimlach. Ik had wel af en toe last, want mijn buro was niet onder de koten gelegen. Als ik me bezield met papierwerk rond tien, elf uur was dat een hels geplep van dat bed boven.»

«Toch vond ik de periode van de jaren zeventig de minste periode in mijn Alma-carrière. Na de aktie kwam de reactie. In 1969 is het een beetje doodgebloed. Dat was de jeugd van de flower power en de hippies. Er heerste toen een sfeer van *laissez-aller*. Eind jaren zeventig is die trend wat opgehouden. Ik zie duidelijk de impact van de toenemende studiedruk op studenten. In de jaren zestig was het serieuze leven tot in mei, gevolgd door een maand blokvorlof en de juni-eksamen. Een jobstudent begon hier in oktober en ik wist dat die bleef tot in mei. Nu kappen ze ermeer na een maand of twee.»

Veto: Wat is naast de verandering in mentaliteit de evolutie in eetgewoonten?

(foto Jochen Verghote)

Van Eyken: «Toen ik startte was er geen keuze. Als je kwam eten moest je kiezen tussen vier schotels: rumsteak, satee, lever of gehakte steak. Groenten werden praktisch niet gegeven. Het beperkte aanbod kon omdat we bijna geen concurrentie hadden. De studenten waren toen ook veel geduldiger. Files tot op straat waren geen uitzondering. Als je nu tien of vijftien man achter elkaar hebt, staan ze met een lang gezicht. Toch moet ik zeggen dat we een gemakkelijk cliënteel hebben.»

Veto: Licht het gegroeide aanbod in maaltijden aan de komst van concurrentie?

Van Eyken: «Neen, een groep jonge mensen die besefte dat je voor die prijs toch iets anders kon geven dan alleen maar gehakte steak, zorgde daarvoor. Alles was zeer strikt berekend: je mocht maar vier blaadjes sla opscheppen. Als jonge gast dacht ik: “Waar zijn we mee bezig?”»

Veto: Wat vindt u van de evolutie naar vegetarisch?

Van Eyken: «Ik ben daar gelukkig mee. We verkopen tussen de driehonderd en vierhonderd vegetarische schotels per dag. Het maximum is bereikt. In totaal verkopen we ongeveer tweeduizend schotels per dag. Het wordt misschien tijd om de menu's te herzien. De mensen die vroeger kozen voor vegetarisch waren echte vegetariërs. Die overtuiging is nu minder aanwezig, alsof het een normale zaak geworden is in het menu-aanbod.»

Graat

«Alma 1 op de Bond was een *Walenkot*. De sjieke kamers lagen daar en de fakulteit Rechten lag op een boogscheut. In het beheer van Alma zetelden Franstalige en Nederlandstalige studenten. Voor Alma was het een groot geluk dat na 1968 die Franstaligen weg waren: ze predikten steeds *prix verté*, de werkelijke prijs van een schotel zonder subsidies, wat hen in aanvaring bracht met de Nederlandstalige studenten. Die laatste waren er terecht van overtuigd dat maaltijden niet goedkoop genoeg konden zijn. Het vertrek van de vijftienduizend Franstalige studenten is geleidelijk verloren. Moest dat plots zijn gebeurd dan was Alma in de problemen gekomen want negenenzestig procent van het cliënteel van Alma 1 was Franstalig. Bij wonder werd het verminderde potentieel aangevuld met Nederlandstalige studenten.»

Veto: De dalende studentenaantallen betekenen momenteel een aardige hap uit de inkomsten van Alma.

Van Eyken: «Dat is inderdaad een probleem voor de universiteitsrestaurants. Ik ben blij dat Leuca (Leuvense Universitaire Catering: de fusie tussen Alma en de Faculty Club, sb/jp) is ontstaan. Tenslotte zijn wij verantwoordelijk voor de mensen die hier werken. Dat moet een uitgangspunt zijn. Het aantal studenten hier in Leuven zal tegen 2005 rond de vijftienduizend liggen, negenduizend minder dan nu. Dat zullen we ongetwijfeld voelen.»

Blazen

Veto: Hoe zit het met de werkdruk?

Van Eyken: «Die is verhoogd; iedereen is all-round, alles is getimed. Ook het aantal aangeboden schotels zorgt voor een toename. Het personeel vangt dat goed op. Ik werk nu al eenendertig jaar met vrouwen en heb respect voor hen. Mannen zijn meer oppervlakkig in hun werk. Conversaties met mannen zijn ook totaal anders: maandag gaat het over voetbal, in de week praat men over vrouwen en vrijdags over de match die komt. De emancipatie is nog niet ver genoeg. Vrouwen hebben een dubbele job: enerzijds het werk en anderzijds hun gezin waar ze zich verantwoordelijk voor voelen. Bij de nieuwe generatie is verandering merkbaar. Ik moet toegeven dat ik niet de kracht heb waarover een vrouw beschikt. Ze bezit een supplementaire impuls om thuis de boel te organiseren. Als ik thuiskom, heb ik daarentegen al eens behoefte om uit te blazen.»

Veto: In Alma 3 heeft men akties gevoerd tegen de gestegen werkdruk. Droeg de komst van de vakbonden, vooral het ABVV, bij tot een combatievere sfeer?

Van Eyken: «Het is positief dat die akties ook eens doet nadenken en inzien dat we met mensen werken. Ik kan gelukkig zijn als ik zie hoeveel maaltijden we geproduceerd hebben, maar daartoe mag het zich niet beperken. Ik denk niet dat Alma tegen de vakbond kan zijn. Vroeger was de Alma vrij patronaal, dat was verschrikkelijk. De baas was toen God de Vader, God de Zoon en God de Heilige Geest. Toen ik gerant werd, bracht men de maaltijd met een glaasje wijn op mijn buro. Ik ging daar niet mee akkoord en schoof samen met de studenten aan voor een maaltijd. Een wijntje

heb ik nooit meer gevraagd. Ik heb mezelf nooit als baas beschouwd, dat interesseerde mij niet. De generatie Almapersoneel die nu zal verdwijnen, heeft meer een middenstandsmentaliteit. Men wil nu managers maken van ons. Doordat wij zodanig verknocht zijn aan onze dienst, aan het eten geven, kunnen wij die stap moeilijk zetten.»

Napoleon

Veto: Wat was de grootste ontgoocheling in uw carrière?

Van Eyken: «Ongetwijfeld het voorval met het meisjescentrum, waar Alma ook gevestigd was. We dachten het concept 'light-maaltijd' uit. Daarvoor zijn we zelfs ons licht gaan opsteken in Nederland. Alles werd afgewogen, er werden pampfletjes gemaakt en bij elke maaltijd werd aangeduid wat het aantal kalorieën was. Toch is het project niet geslaagd. Waarschijnlijk omdat we er niet rijp voor waren. Het was daarenboven een bijkomende last voor de keuken. De Alma van dat meisjescentrum is dan na een tijdje dichtgegaan.»

Veto: Wat ga u het meest missen?

Van Eyken: «Aan het einde van dit akademiejaar zal ik met pensioen gaan. Mijn jobstudenten vormden mijn grootste plezier. Alle nationaliteiten heb ik hier leren kennen. Dat heeft mijn horizon verruimd. De Alma zelf ga ik niet missen — ik hecht mij niet aan stenen — maar mijn vrouwen ga ik missen. Ik heb altijd met veel plezier in Alma 1 gewerkt. Toch heb ik er in het begin problemen gekend met een groep marginalen. Hoeveel spuiten dat ik daar op de ws gevonden heb! Omwille van die groep mensen zijn er veel klanten weggebleven. 's Avonds waren die mensen meestal poepleoerzakt. Ik heb ze uiteindelijk wel buitengewerkt.»

«Ik ben vrij autoritair geweest, iedereen zal dat beamen. Die groep marginalen noemde mij Napoleon. Ik zie niet in waarom. Het kind moet een naam hebben, zeker? Door ouder te worden werd ik meer filosofisch. Mijn prachtigste jaren maak ik nu mee. Ik ben niet fier op mezelf. Ik dacht immers dat het eten slecht zou zijn als ik niet autoritair was. Een mens kan veranderen en ik moet toegeven dat ik sociaal geworden ben.»